

► G-8 a Rússia

Roda el món // Pàgina 19

Mentre els Caps d'Estat dels vuit països més poderosos del món es reunien a Sant Petersburg, els moviments socials russos van celebrar la seva contricimera entre els dies 13 i 16 de juliol.

► Jornades Llibertàries al Prat

Què es cou // Pàgina 22

Les jornades s'organitzen per commemorar el 70è aniversari de la Revolució i s'emmarquen dins d'una campanya més ampla de recuperació de la memòria històrica.

► Futbol antiracista

Expressions // Pàgina 24

Prop de 5.000 persones han participat entre el 12 i el 16 de juliol del Mundial Antirracista, un esdeveniment polític i esportiu que se celebra des de fa 10 anys a la Reggio Emilia italiana.

directa

setmanari de comunicació

núm. 14 // 19 de juliol de 2006

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

El PSC controla la majoria dels *mass media* catalans

ALGUNS PERIODISTES DENUNCIEN A LA DIRECTA LES COACCIONS QUE EXERCEIX L'APARELL DEL PARTIT SOBRE LA PREMSA

» Així està el pati // Pàgina 16

Després de 30 dies deixen la vaga de fam però segueixen amb la lluita

Els tres joves empresonats el 4 de febrer i la mare d'un d'ells han deixat la vaga de fam quan ja estava a punt d'afectar greument les seves salut. Des del passat 19 de juny no ingerien aliments, per això, dos dels joves havien ingressat a l'Hospital Penitenciari de Terrassa, la mare també va ser atesa a l'Hospital Clínic de Barcelona. Però la lluita per la llibertat dels tres joves no l'aturaran. Van convocar el dissabte 15 de juliol una manifestació que va comptar amb la presència d'unes 500 persones. Paral·lelament en el camp judicial continuaran batallant per aconseguir la llibertat condicional i que es respecti la presumpció d'innocència. La jutgessa que els manté empresonats, Carmen García Martínez, no ha acceptat cap prova que els exculpi, ni tan sols les declaracions de Joan Clos, on deia que un test des d'un balcó era l'origen de les ferides del guàrdia urbà.

Mariana i Cata, mare i germana de Rodrigo, un dels presos del 4 de febrer, durant la manifestació pel seu alliberament el dissabte 15 a Barcelona

» Així està el pati // Pàgina 10

Aboquen residus sense tractar a la Vallensana

La plataforma Vallès Net ja fa temps que ho denuncia, però ara ho ha pogut demostrar. Diversos membres de l'entitat van accedir a les instal·lacions de la cantera de la Vallensana, a la serralada de Marina. Van prendre fotografies i van fer gravacions de vídeo dels materials sense tractar que es llencen en aquest

indret, suposadament destinades a recuperar l'entorn natural del paratge. El rerefons de la polèmica es troba en l'Ecoparc de Ripollet, planta d'on provenen els residus. Va ser instal·lada enmig de les protestes veïnals i s'ha convertit segons els opositors en un negoci de la deixalla gestionat per grans empreses com FCC i Dragados.

» Així està el pati // Pàgina 9

Augmenten les agressions homòfobes segons l'informe del FAGC 2005-2006

L'Oficina Antidiscriminària del Front d'Alliberament Gai de Catalunya ha presentat l'informe d'agressions i discriminacions homòfobes durant l'any laboral 2005-2006. En destaca un augment d'un 5% respecte el període anterior, però especialment greu és la procedència dels que executen l'homofòbia, que en molts

casos es tracte d'agents dels cossos policials i de vigilància privada. Consideren que és urgent una intervenció directa de les institucions per tal d'aturar la tendència. El perfil de l'agressor s'ha diversificat a partir de la major visibilitat de gais, lesbianes i transexuals a la nostra societat. Per tal de contrarrestar aquesta situació,

també exigeixen a l'administració el desenvolupament de campanyes específiques que incideixin en els fonaments educatius i culturals del que seran futures agressions, en concret dirigides als sectors més joves. A l'informe també apareixen actuacions discriminatòries del diari *La Razón* i de l'Hospital Pere Camps, de Barcelona.

Editorial

Beirut torna a ser exterminada

Tot el poder militar d'Israel està caient sobre la capital libanesa, i especialment sobre tota la franja sud del país que s'estén al llarg de la frontera amb l'Estat jueu. Els avions bombarders, els vaixells acorçats i l'artilleria pesant estan destruint les infraestructures viàries, les centrals elèctriques, les depuradores d'aigua, ponts, viaductes, etc. Àmplies àrees del sud estan quedant literalment exterminades, poblacions senceres estan desapareixent del mapa poques hores després que tota la població les abandonés. En alguns casos, però, fins i tot s'ha bombardejat i assassinat desenes de persones que eren en furgonetes i cotxes que fugien en direcció a Síria. Els barris del sud de Beirut s'han convertit en una veritable zona zero. Les armes de foc, prohibides per les convencions internacionals, estan sent utilitzades no ja contra militars, sinó contra la població civil. Més de 200 morts fins ara. Mentrestant la comunitat internacional intenta buscar les fórmules més suaus de posicionament que no facin enfadar el lobby jueu establert arreu del món. El sector petrolier fa càlculs de com afectarà tot plegat al preu i l'extracció del petroli. Però els libanesos no li interessen a ningú. No sembla que s'aturi ningú a pensar si les seves declaracions o posicionaments poden indignar al poble libanès, un poble que viu la devastació i fa pinya per sobreviure. Ja és hora de dir les coses pel seu nom, Israel està aplicant un holocaust contra els palestins. La Franja de Gaza s'ha convertit en un enorme camp de concentració on malviuen un milió i mig de persones. Israel ha passat de ser un poble a ser un imperi, un imperi assassí.

Pensem, doncs existim

A un racó de món...

✉ **Misericòrdia Poblet**
/directa@setmanaridirecta.info/

Sovint sentim parlar als polítics de torn o als opinòlegs de moda sobre la necessitat de deixar d'utilitzar el cotxe particular i fer servir el transport públic o la bicicleta. En principi tothom hauria d'estar d'acord amb aquesta afirmació, per ecològica i per social. Però passa que, segons on visquis, l'opció transport públic no és gaire viable.

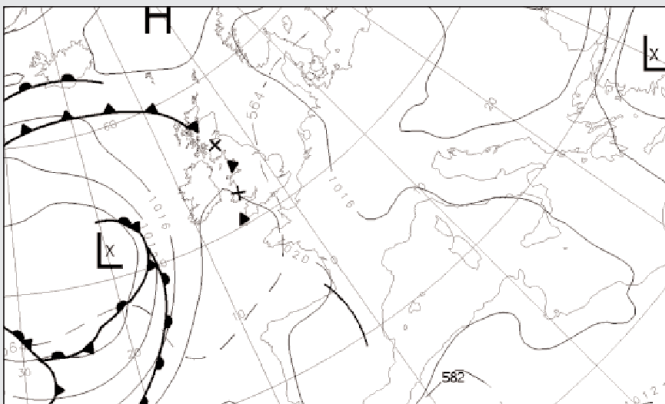
Fem l'esforç d'anar a algun racó de Catalunya, un dia qualsevol. Posem que visc a Valls (capital de comarca, no ho oblidem), treballo a Tarragona i vaig habitualment amb el meu cotxe: trigo uns 20 minuts per fer uns 20 km, depenent del trànsit. Què passa el dia que s'espatlla? Doncs que hauré d'agafar el transport públic!!! Oh! Ja cal que em llevi amb prou temps! En principi hi ha autobusos cada hora, però pot passar que el conductor

*I com vol vostè
que jo vagi a
Tarragona si no
ha passat el bus?*

aquell dia no s'hagi llevat, que ploqui a bots i barrals o que haguem tingut lluna plena, i, aleshores, el bus no passi. Què fas? Truques a la companyia per saber què ha passat. Una noia molt amable escoltarà el teu problema (el bus no ha passat) i et dirà que ella està a la oficina, que cal que vagis a la cotxera a queixarte (a la cotxera no tenen telèfon). I li preguntes: on és la cotxera? i la noia, molt amable, contesta: A Tarragona. I tu li preguntes: I com vol vostè que jo vagi a Tarragona si no ha passat el bus? I és aleshores on entres en un bucle de preguntes i respostes sense sentit que no solucionen el problema i només

fan que escalfar-te la sang i penses: "matar-destruir-odiar". La noia tampoc no sap si el proper bus passarà... ja que, el primer havia d'haver passat, i com no pot trucar a cotxera... Intentes relaxar-te, respire profundament deu cops i vas a buscar un tren. Però la via que passa per Valls no va a Tarragona. Hauré d'anar a Picamoixons i allà fer canvi. Per arribar-hi tinc tres opcions (i només tres), que són: 8:56, 15:29 i 18:20. Un cop a Picamoixons consulto els horaris; Ostres! Hi ha penjats els de l'any passat! Es veu que com l'estació pertany a "Patrimoni" de Renfe, el cap de Tarragona no hi té competències i no pot canviar el paperet!!! Per sort trobem una persona que està esperant el tren i ens diu que podem agafar-lo a les 9:17. Arribaré a Tarragona vora les 10. Amb una mica de sort arribaré a quarts d'onze a la feina.

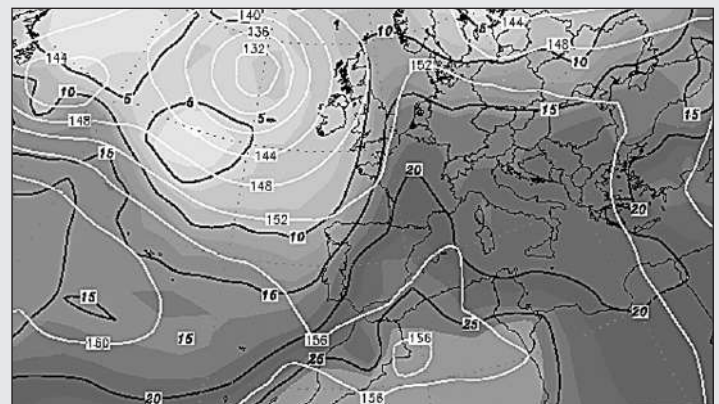
I jo em pregunto: és això una alternativa al cotxe? ☹

Una línia d'inestabilitat arribarà a les Terres de Ponent divendres 21 de juliol al vespre

Menys tempestes

Entre divendres a la nit i dissabte 22 de juliol a mitja tarda es produirà l'última situació favorable a les tempestes fora de l'àrea pirinenca. A partir de diumenge tornarem a una situació d'estabilitat i temperatures molt altes, les normals per l'època. La sequera és especialment forta al prelitoral i la costa i sembla que a curt termini no hi ha expectatives.

El dijous 27 de juliol les temperatures seguiran sent de plena canícula

Com s'ha fet?

La proximitat de l'agost es fa notar a la redacció de DIRECTA i baixa el volum de participació de col·laboradores i corresponents. També a la redacció de Barcelona hem tingut algunes baixes que fa que la feina es concentri en menys persones. Tot i així, també és la proximitat del punt i seguit de l'agost el que fa concentrar energies per tal d'agafar les vacances amb la feina feta.

Si moltes vegades, des de l'Editorial o des de l'Observatori dels Mitjans ens hem manifestat sobre el control que les direccions dels mitjans exerceixen sobre els seus treballadors, en aquest número expliquem ampliament quins són aquests mecanismes. El reportatge tracta àmpliament la influència del PSC sobre els "seus" mitjans, tot i que aquest poder és extrapolable a altres legislatures i administracions. De fet, ho expliquen periodistes de renom, això sí, des de l'anonimat. Esperem que algun dia, aquestes mateixes persones i moltes altres puguin tenir la llibertat de parlar obertament i sense pors. Això seria un primer pas cap a la llibertat d'expressió i cap a l'existència de mitjans de informació públics on la línia editorial es fixada pels professionals de la informació i no per instàncies polítiques.

En l'esmentat reportatge sobte, a primera vista la manca de fotografies o il·lustracions. A banda del seu valor en si, serveixen per facilitar la lectura d'un text. Aquest cop, però, la informació és tan sucosa que justifica l'absència d'elements gràfics

El racó il·lustrat

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa i Jesús Hita
REDACCIÓ
De dalt a baix: Gemma Garcia,
Ximo Cádiz i Guillem Sánchez *
Impressions: Mariona Ortiz i Laia
Alsina * Així està el pati: Jesús
Rodríguez * Roda el món: Guillem
Sánchez * Observatori dels mitjans:
Pau Cortina * Espais emergents:
Enric Borràs * Què es cou: Gemma
Garcia * Expressions: Roger Palà *
La graella: Berta Alarcó

FOTOGRAFIA

Regino Hillera, Jose Expósito,
Pau Coll, Edu Bayer
IL·LUSTRACIÓ
Franchu Llopis
CORRECCIÓ
Lèlia Becana
PUBLICITAT
Jesús Hita
DISTRIBUCIÓ
Joan Andreu Moll i
Dani Montserrat
SUBSCRIPCIONS
Helena Olcina i Amigó

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
-Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

-No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

-Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

-Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
-Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

La COM mor d'inanició

» El gran feu històric del PSC català ha estat els municipis de l'àrea metropolitana de Barcelona. Això ha permès la construcció de diversos grups mediàtics paral·lels que, en alguns moments, han pretès contrarestar una suposada "hegemonia nacionalista" de CiU a través de la CCRTV. L'exemple més paradigmàtic és COM Ràdio_

» El cas de la COM, però, és especialment sagnant. L'emissora de la Diputació ha caigut en un estat de deixadesa total des que el PSC ha accedit a la Generalitat i, de retruc, al control de Catalunya Ràdio. En la darrera onada de l'EGM (juliol 2006), la COM ha perdut 35.000 oients més, quedant-se en 42.000. La mateixa Sílvia Cópulo, directora durant deu anys del programa Catalunya en plural, que ara tot just deixa de presentar, es despatxava agust sobre la manca d'interès del PSC per la COM en una entrevista recent a l'Avui, que ha causat una forta polèmica en l'entorn del partit_

CATALUNYA // MÉS ENLLÀ DE LA 'BRUNETE' DEL PP, ELS 'SOCIATES' SÓN ELS AMOS ABSOLUTS DELS MITJANS

El PSC s'assegura el control sobre l'ecosistema comunicatiu català

» El grup Zeta, editor d'*El Periódico*, duplica les subvencions en dos anys de govern tripartit
» *El País* va rebre 146.000 euros l'any 2005 per un suplement en català que encara no ha editat

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Hi ha una altra 'Brunete' mediàtica que no està directament emparentada amb la del PP, però que quan vol pot ser molt més letal. És l'armada invencible dels mitjans de comunicació sota control directe o indirecte del PSC. El partit del flamant José Montilla ha teixit durant els darrers 20 anys una teranyina mediàtica que arriba a tots els racons de Catalunya i que sovint ha restat oculta gràcies al discurs que ha assenyalat CiU com a "controlador" màxim dels mitjans de comunicació catalans. Els convergents no s'han quedat curts, obviament. Però el cert és que la capacitat del PSC i el PSOE per construir un univers mediàtic fidel s'ha demostrat molt més eficaç. I aquest poder mediàtic pesará, i molt, en les eleccions a la presidència de la Generalitat que se celebraran el proper mes d'octubre.

ERC ha estat incapaç de marcar perfil propi en l'àrea de comunicació

L'arribada del PSC al govern català ha suposat la consolidació d'una xarxa de mitjans afins ja de per si prou extensa. Tot i que l'àrea de comunicació del Govern depèn de la conselleria primera (en mans d'ERC fins l'expulsió dels republicans), la designació de càrrecs ha estat pactada entre els dos partits. En aquest context ha resultat clau la col·locació d'un home del PSC, Jordi Mercader, a la secretaria general de Difusió del Govern, que s'encarrega de distribuir la publicitat institucional: l'ai-xeta, doncs, sempre l'han tingut els 'sociates'.

Això ha facilitat la tasca dels homes del PSC, bàsicament el germà del president i secretari del govern, Ernest Maragall, obsessió-nat en controlar aquesta àrea. L'expulsió als pocs mesos de tripartit de l'incòmode Miquel Sellarès, primer secretari de Comunicació del Govern a proposta d'ERC, i la

incapacitat del nou responsable designat pels republicans, Enric Marin, per imposar un criteri propi, han fet la resta.

► **Grup Zeta, el buc insígnia**
Si els governs de CiU van contribuir sobretot a alimentar econòmicament el grup Godó, el govern tripartit, sense deixar de finançar *La Vanguardia* i tot el seu entorn, ha multiplicat les ajudes al seu grup més afí: Zeta, editora d'*El Periódico de Catalunya*, guardià de l'ortodòxia 'sociata'.

El PSC ha bandejat la COM ara que ja controla Catalunya Ràdio

Durant l'any 2004 i 2005, les empreses del grup Zeta (Ediciones Primera Plana, editora d'*El Periódico*, i Ediciones Deportivas Catalanas, editora de l'*Sport*) han rebut un total de 5.880.914 euros en concepte de diversos ajuts a l'edició, segons dades del mateix executiu català. El darrer any de govern de CiU (2003), la xifra va ser només de 1.869.393 euros. Per contra aquell any el Grup Godó va rebre gairebé nou vegades més, 9.140.669 euros. La subvenció a Godó va reduir-se gairebé a la meitat el 2004 (4.996.492 euros) i un altre cop el 2005 (2.278.400 euros).

► **Sense concurs públic**
Aquestes dades inclouen els ajuts dels departaments de Presidència i Cultura, també els exclosos de concurs públic (designats "a dit" per cada departament). *El Periódico* ha rebut un dels ajuts més grans d'aquestes característiques de l'any 2005: 275.000 euros de l'Entitat Autònoma del Diari Oficial i de Publicacions i el departament de Política Territorial i Obres Públiques per als encartaments de la Guia de Mobilitat de Catalunya al suplement dominical. No deixa de ser curiós que justament sigui el departament encapçalat per Joaquim Nadal qui concedeix l'ajut directe i sense concurs més quantios, a

un diari que pocs mesos després passaria a dirigir el seu germà Rafel en substitució de l'històric Antonio Franco.

Cal tenir en compte que en aquestes xifres no s'inclouen les sucoses partides en publicitat institucional, que no poden quantificar-se a través de l'anàlisi del Diari Oficial de la Generalitat perquè es distribueixen a través de grans assignacions a les agències de mitjans.

► **PRISA desembarca a Catalunya**
L'accés del PSC al govern català ha tingut una altra conseqüència, l'increment d'ajuts al grup espanyol PRISA, editor del diari *El País*. No és només l'ajut de 146.300 euros que el govern va concedir l'any 2005 al diari espanyol per l'elaboració d'un suplement en català per als alumnes d'ESO i Batxillerat que, per cert, encara no s'ha editat. És també la concessió de fins a tres llicències de Televi-

sió Digital Terrestre d'àmbit local al Barcelonès, el Baix Llobregat i el Vallès Oriental per a *Locàlia TV*. La gestora de *Locàlia TV*, Collserola Audiovisual, també ha rebut 18.200 euros per a l'elaboració del programa Canvis. Juntament amb 25TV (Luis del Olmo), ha estat l'única emissora privada pertanyent a un gran grup de comunicació espanyol que ha rebut un ajut de la Generalitat. La majoria se'ls han endut les televisions locals. ①

>>> “Treballadors de gabinets de premsa de la Diputació o la Generalitat, a les campanyes electorals passen a treballar al departament de premsa del partit, però continuen cobrant de la institució. Això ha passat freqüentment els darrers anys. I quan els ho retreus, a aquests companys que accepten fer això, no entenen perquè algú ho pot considerar ‘immoral’” _

>>> “Durant els més de 20 anys de mandat de Jordi Pujol, Televisió de Catalunya rebia les seves trucades per conduir els continguts informatius de la cadena. L'expresident de la Generalitat va arribar a fer-se una autoentrevista. Va fer arribar les preguntes que volia respondre als periodistes que l'havien d'entrevistar unes hores més tard” _

>> El que sobta més és la confusió continuada entre partit (PSC), institució (sigui ajuntament, Diputació o Generalitat) i mitjà de comunicació. “Aquests són els nostres”, és una frase que s'ha sentit molt durant aquests anys a les redaccions. I si són els nostres, cal ajudar-los a seguir governant, sense mesurar si ho fan bé o no, si cal criticar algunes de les seves actuacions o no. No creuen que es pugui ser un “professional independent”, capaç de treballar en un mitjà públic, independentment del partit que governi la institució que gestiona aquell mitjà. No els entra al cap _

Els diaris locals un dels eixos del control socialista

Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

De tots els negocis que no coneixem d'Enric Giner, home que controla i dirigeix la gestió municipal a Esplugues de Llobregat, en coneixem un: és l'administrador únic de l'empresa Premsa i Comunicació del Baix Llobregat SA. Aquesta empresa edita el setmanari comarcal *El Far* i *L'informatiu de Sants-Hostafrancs-La Bordeta*.

L'any 1993, quan comença a tenir diners i influències gràcies a la seva feina de gerent a l'Ajuntament, es converteix en l'administrador únic de la societat anònima. Resulta estrany que una persona amb tantes responsabilitats a l'administració pública no tingui establert un règim d'incompatibilitats amb l'empresa privada.

L'Ajuntament insereix molta publicitat a *El Far*. Alguns exemples del 2005 són l'anunci de la Campanya del telèfon 900 per 1.800 euros i el del Manifest del Civisme també per 1.800 euros. L'anunci de Firesplugues va costar gairebé 1.500 euros. Per ajudar l'empresa, l'Ajuntament d'Esplugues va comprar 300 exemplars de l'anuari 2005 d'*El Far* per 2.800 euros. Només amb aquestes partides, l'Ajuntament ha gastat 1,3 milions de pessetes que surten de l'erari públic. La societat editora d'*El Far* disposa d'un capital social de 75.000 euros i les vendes de l'últim any van sobrepassar els 660.000 euros. Miquel Giner, el germà del director, és el responsable de publicitat.

Presumpta apropiació de fons
Diferents personalitats del PSC van ser investigats per prevaricació i frau ja que essent socis del setmanari inserien publicitat institucional, que es podria considerar com apropiació de fons públics.

Giner va ser investigat el 2001 amb els ‘companys’ de partit, el ministre i candidat a president de la Generalitat José Montilla i l'alcalde de L'Hospitalet (Celestino Corbacho). Altres membres del partit que eren alhora socis de l'empresa eren els alcaldes de Sant Joan Despí (E. Alonso) i Castelldefels (A. Marina), l'ex-conseller Josep Maria Rañé i l'ex-alcalde d'Esplugues A. Pérez (ja inhabilitat per prevaricació). Des de la fundació del setmanari (1985) fins a principis del 2000, diversos ajuntaments governats pel PSC, així com el Consell Comarcal o la Diputació, han contractat publicitat per no menys de 250 milions de pessetes. ☺

CATALUNYA // LA PREMSA DEL GOVERN

Periodistes de mitjans vinculats amb el PSC parlen sota l'anonimat

Vuit professionals de *Catalunya Ràdio*, *TV3*, *El Periódico*, *El País*, *Com Ràdio*, *Barcelona Televisió*, i premsa local i comarcal parlen amb DIRECTA sobre el nivell d'independència de la seva tasca a mitjans públics i privats

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

En el penúltim capítol del programa satíric de Televisió de Catalunya, Polònia –dirigit per Toni Soler–, apareixia el futur candidat del PSC per a presidir la Generalitat, José Montilla. En un moment del gag amenaçava amb no permetre que apareguessin certes informacions a la pràctica totalitat dels mitjans de comunicació que s'escriuen, s'escolten o es veuen a Catalunya. Des de la DIRECTA, més enllà de la sàtira hem volgut conèixer des de

Treballes al teu mitjà des d'abans del canvi de govern. Com va ser el procés de transició amb l'arribada del Tripartit a Catalunya o el PSOE al Govern de l'Estat?

P1: Hi havia una certa “eufòria”, quan es va materialitzar el tripartit, perquè alguns “jefecillos” pensaven que tocarien càrrecs importants a mitjans de comunicació fins aleshores gestionats per CiU, especialment *TV3* o *Catalunya Ràdio*. Això no es va produir, però sí que va haver-hi força transvasament de persones cap a departaments de la Generalitat. “Ara el govern català és nostre, per tant, res d'atacar-lo com feiem abans”, va ser una consigna molt estesa en les redaccions pro-socialistes. D'altra banda, la idea que amb determinats mitjans calia fer de contrapoder dels mitjans dominats per CiU va quedar relegada. El PSC va deixar de considerar aquests mitjans eines útils des d'on organitzar l'assalt a Palau i durant alguns anys han estat passant sense “pena ni glòria” Aquest és el cas de la COM, que va patir una davallada important d'audiència en el període 2003-06, sense que a ningú li importés el més mínim: “per què? –si ja tenim Catalunya Ràdio– deien”. Però a mesura que s'acostava el final de la legislatura i davant la incertesa de poder repetir el tripartit, va començar a estendre's la idea de “resistir” i “acaparar” la direcció dels mitjans afins, per si de cas en el futur es perd el govern de la Generalitat i cal tornar a fer servir aquests mitjans contra el poder de CiU.

P2: La transició es va notar amb l'arribada del tripartit, molt més que amb l'arribada del PSOE al govern de l'Estat, ja que treballa en un mitjà català. I el que es va notar va ser un fort augment de la pressió política sobre la direcció d'informatius que, com que és un càrrec de confiança i, per tant,

polític, en comptes d'aturar aquesta pressió, el que feia era transmetre-la cap avall. Així hem arribat a un punt en què els criteris professionals han anat desapareixent davant la constant i incansable pressió dels criteris polítics, que sempre, sempre, són socialistes.

P3: Com que treballa a un mitjà públic d'una ciutat on governa un tripartit des de fa anys no hi va haver massa canvis, només en càrrecs directius.

Es parlava molt de les trucades de telèfon del Pujol i la Ferrusola durant l'època CiU. Rebeu trucades d'aquesta mena ara als vostres mitjans?

P1: No directament d'alts càrrecs en el govern. Però sí de tota la “plèiade” de persones que rodegen els alts càrrecs: assessors, caps de gabinet, secretaris de departament, etc. Em consta que hi ha consignes gairebé diàries de com tractar determinades informacions. Ara bé, truquen als “caps”, mai directament als redactors de carrer. Quan el teu cap t'explica com vol que tractis determinada informació i se li veu el llautó, entens que ha rebut una consigna directa d'algu del partit.

P2: I tant! Les trucades de l'aparell del PSC són constants. És cert que els governs de CiU havien fet pressions directes com les de trucar, però això només havia passat a partir de la segona legislatura amb majoria absoluta dels convergents. Amb els socialistes ha passat des del primer moment. I això que no tenen majoria absoluta sinó que governen en coalició i, a més, amb uns companys de govern que, almenys un d'ells (ERC), sempre han dit que vetllarien per evitar aquests excessos. Però no ho han evitat. En altres paraules, l'actitud censoradora que el PSC ha demostrat tot just entrar a la Generalitat, malgrat fer-ho en coa-

lició, fa pensar que si algun dia governessin en majoria absoluta, la conseqüència directa seria la desaparició dels criteris professionals a les redaccions d'informatius.

P3: Com que treballa en una corresponsalia no puc respondre aquesta pregunta, però sospito que sí.

Heu estat censurats en alguna ocasió?

P1: En una ocasió, van intentar que no aparegués una informació que consideraven contrària als seus interessos. Com que creia que no tenien raó i tenia possibilitat de fer-ho, me la vaig jugar i la vaig emetre (era una informació de televisió), però l'endemà vaig tenir que passar per un interrogatori en “grau sumari”, del que vaig sortir amb la idea que la meva feina pensava d'un fil. Que qui m'havia cregut que era, que si no sabia qui em pagava, que si era un temerari, que no es tornés a repetir o m'atengués a les conseqüències, etc.

P2: Sí, en més d'una. Sempre que es toca un tema que afecta als consellers socialistes del govern català o a algun ministre del govern espanyol, la pressió de l'aparell socialista és brutal. I, en més d'una ocasió, s'han reescrit notícies seguint els dictats de trucades telefòniques. També hi ha hagut amenaces d'acomiadament i bronques monumentals per haver escrit una notícia on l'únic que passava era que s'evidenciava un error o una rellicada d'un ministre del PSOE.

P3: Sí, a nivell d'imatges de manifestacions de vegades s'han eliminat plans de pancartes amb missatges contraris a la gestió del PSC. També amb el “botellón” de la Rambla del Raval. No vam poder treure veïns de la zona a favor del “botellón”, només els que estaven en contra.

P4: No.

Han volgut mantenir l'anonimat per por a les represàlies

dins com es viu la independència professional i com es pateixen les pressions polítiques i econòmiques en el món periodístic sota supervisió del Tripartit, però a la pràctica sota la lupa del PSC, que suposadament hauria de ser més lliure i democràtic que sota un govern de dretes.

Tots i totes les periodistes que han participat d'aquest informe han volgut mantenir-se en l'anonimat per por de represàlies i per la possibilitat de perdre la feina. Aquest fet ha condicionat una redacció molt genèrica, evitant incidir en casos concrets que poguessin desvetllar la seva identitat. Les respostes les hem assenyalat amb l'abreviatu P1, P2, P3, etc., per poder identificar que provenen de diferents persones.

Nombrosos professionals que durant el govern de CiU treballaven a mitjans públics en àmbits de política o societat, han estat contractats per Departaments de la Generalitat, com a membres dels Gabinet de Premsa

>> “Hi ha trucades constantment de grups polítics, econòmics, socials, culturals, esportius,... És un fet normal i forma part de la feina. El problema és quin cas es fa de les trucades siguin filtracions, puntualitzacions, amenaces o comentaris” <<

>> El cap de premsa de l'ajuntament de Barcelona Josep Maria Balcells va passar a ser presentador de Barcelona TV l'any 1999_

>> La dona del director de TV3 Jaume Masdeu ha treballat durant anys al gabinet de premsa de Miguel Ángel Moratinos al Parlament Europeu_

Alguna crònica o article ha saltat sense cap explicació?

P2: Sí, em remeto a la resposta anterior, tot i que jo no diria que sense cap explicació. El que passa és que l'explicació “oficial” que et donen, tu ja veus, en el moment mateix d'escoltar-la, que és una tapadera del motiu polític real. Fins i tot s'ha arribat a paradoxes com les d'escoltar el teu cap d'informatius dir les mateixes explicacions (paraula per paraula) que una estona abans havies sentit dir a un destacat dirigent de l'aparell del PSC en una altra conversa. Costa de creure, però això ha passat, i molt, molt sovint.

P3: Sí, però més que sense explicacions ha estat amb arguments absurds o surrealistes.

P4: No.

L'autocensura és habitual?

P1: És molt més habitual del que sembla. Els caps de secció o d'informatius te la recorden continuament: “tu ja saps per qui treballas, oi?” o “ja saps qui ens paga el sou, oi?” o el més habitual: “qui paga, mana”. Amb frases així, qualsevol es fa el valent i comença a buscar informacions que vagin en contra del partit que sosté el teu mitjà de comunicació...

P2: Sí, és clar. És la reacció natural del periodista en una situació de pressió. El primer instint del treballador és el de preservar la feina (hipoteca, crèdits, etc...) i, per tant, quan veus que van tan maldades, la reacció és la de treballar mirant que la teva feina no provoqui una nova trucada, bronca o amenaça. En aquest cas, crec que no es pot culpar el periodista perquè la nostra és una feina marcada per la precarietat laboral

i és justament sobre els treballadors en precari que les pressions són més fortes, perquè és evident que seran més efectives. Els treballadors fixes o bé ja estan cremats i, per tant, van amb el pilot automàtic i no posen problemes a res, o bé ja són còmplices polítics del PSC. Hem de recordar que totes les primeres fornades de periodistes dels anys setanta venien dels mal anomenats ambients “progress”, que anaven des de la “gauche divine”; fins al PSUC. I tots, tots, han acabat a l'òrbita del PSC. I aquest és el drama: que les pressions sobre els periodistes són ben vistes per bona part dels companys, ja que encara tenen la percepció que ells són “els bons” i que les pressions en realitat no són censura sinó que estan ben intencionades. Aquest és el gran drama! La complicitat entre polítics i periodistes, que acaben fent de comissaris dins de la redacció i mai saps quants en tens a la vora.

P3: Sí, per evitar problemes o discussions amb els editors.

P4: Segur. Però més que una autocensura conscient el més habitual són les rutines, els llocs comuns i el fet que la majoria dels periodistes no són diferents del pensament general de la societat i no tenen voluntat d'anar més enllà en la seva feina.

Com condicionen els continguts els interessos comercials o publicitaris dels grans grups econòmics vinculats a la direcció dels mitjans?

P2: Això es nota més pel que fa a la publicitat o la publicació de certes notícies econòmiques, però en aquest cas les pressions no són tan directes sobre el

periodista, perquè ja no se censura un redactat o un paràgraf, sinó que es talla d'arrel el criteri de fer o no la notícia. Per tant, la pressió és més de cap de redacció a cap de secció, és més de criteri previ.

P3: NS/NC

P4: En el llançat del diari els primers espais que s'omplen són els de publicitat però jo no sé de cap article que no hagi sortit per un tema publicitari tot i que hi ha moltes llegendes que no estan contrastades.

Com es veuen els moviments socials des de la direcció dels vostres mitjans?

P1: Depèn de quins i de quin moment: quan calia anar tots contra la guerra d'Irak, tot eren facilitats; quan es tracta de moviments que questionen el poder que “ells” detenen, sigui als ajuntaments, a les diputacions o a la Generalitat, la consigna és silenciar-los al màxim i si, pot ser, desqualificar-los, com anti-sistema, quatre arplegats a mics dels okupes i coses així.

P2: Com una nosa. Sempre que es dona veu a algun moviment social, s'ha de contrarrestar amb la veu del govern. En canvi, mai es fa el procés a la inversa. Els moviments socials sempre estan en tela de judici, sempre se'ls observa amb lupa per mirar per on rellisquen.

P3: Se'ls dona cert espai dins els informatius, sobretot si fan una acció vistosa i original, però en general han anat perdent protagonisme els darrers anys.

P4: No ho sé i la direcció del mitjà ha canviat fa poc però un té la sensació que els moviments socials són bons quan la conjuntura és propícia a fer merder i són dolents quan molesten.

És difícil informar sobre continguts, propostes, actes dels moviments socials si “no hi ha merder”?

P1: És més que difícil, és gairebé impossible. La gent del PSC té una mena de consigna: o estàs amb ells o estàs contra ells. Tant li fa que sigui gent sensible socialment, que llança idees interessants o que lluita per coses que ells també podrien subscriure: o estàs amb ells o estàs contra ells.

Jo he sentit dir a un cap d'informatius dels més sectaris dels que tenen: “cap concessió als independentistes, aquests esbojerrats no es mereixen ni un minut al nostre informatiu”. Pots canviar la paraula independentistes per qualsevol altra: ecologistes, feministes, antiglobalització, etc, i la frase continua tenint sentit per a ells.

P2: Sí, perquè com que són una nosa i les seves reivindicacions molesten, el criteri dels caps de redacció acostuma a ser el de “això no és notícia”. I aquest criteri només es trenca quan hi ha merder, perquè aleshores sí que, agradi o no, es vulgui o no, “és notícia”. Però, és clar, el que passa aleshores és que s'informa molt més del merder en si mateix que no pas de les reivindicacions del moviment. I la conseqüència és que el moviment queda mediàticament estigmatitzat com a violent, antisocial o desestabilitzador. Queda estigmatitzat.

P3: No sempre. Si els col·lectius en qüestió són “poc problemàtics” o afins al govern tenen més opcions de sortir. Amb el moviment okupa si he notat que interessa més un desallotjament que un acte reivindicatiu.

Els pilars ideològics de la gran maquinària

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Quan el tripartit va arribar al govern de la Generalitat, en primer lloc va repartir els seus gestors de confiança a la direcció dels múltiples mitjans de comunicació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Va col·locar com a cap suprem de la corporació a Joan Majó, antic ministre socialista a l'època de Felipe González. Francesc Escribano va rebre la direcció de TV3, i finalment Jaume Masdeu, antic corresponçal a Brussel·les, va ser nomenat nou Cap dels Serveis Informatius.

*Joan Majó,
Jaume Masdeu
i Oleguer
Sarsanedas
van ser
col·locats a dit*

A Catalunya Ràdio hi van posar a Montserrat Minobis, però arrel de les múltiples queixes d'incompetència, aquesta va ser substituïda per Oleguer Sarsanedas, un històric responsable de TV3 que durant l'any del Fòrum va ser la cara pública de l'esdeveniment. Des del PSC li van assegurar, quan va acabar l'esdeveniment al recinte del Besòs, que ja li trobarien un bon lloc de treball, tant a ell com a Jordi Oliveras, el director general.

► **Els opinadors també a dit**

Però l'obsessió pel control no s'acabava aquí, després de col·locar a la direcció, van continuar amb els opinadors, tertulians, etc... Des del PSC van controlar minuts i audiències dels programes on hi havien de col·locar els seus grans teòrics. Enric Sopena, Joan Barril, Antoni Puigverd, Josep Ramoneda, aquests suposadament com a independents, després els diputats que per quota els hi corresponien a les diferents tertúlies.

► **Els no domesticats**

Les intencions de controlar tot l'espai mediàtic hi eren, però en alguns casos els van sortir les previsions malament. La Nit al Dia de Mònica Terribas es va consolidar com un espai informatiu prou professional i independent, odiat profundament des del mateix PSC. El Si més No de Rita Marzoa a Catalunya Ràdio tampoc agrada a la direcció. L'any que vé no renovarà.

COM RADIO // EMISSORA DE LA DIPUTACIÓ

“No pots dir que estan llançant objectes?”

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Aquesta és la curiosa petició que va haver de sentir una periodista de COM Ràdio mentre els antiavalots de la Guàrdia Urbana desallotjaven la Plaça del Pi de la capital catalana, on un grup de persones donava suport a un Espai Alliberat contra la Guerra. Era l'any 2003 i la trucada provenia d'un treballador del gabinet de premsa de l'Ajuntament de Barcelona. La feia de part del seu cap, Lluís Garriga, que semblava ignorar que la ciutat sencera es mobilitzava contra l'atac dels Estats Units a Iraq.

Minuts abans, la periodista havia entrat en directe a un dels butlletins de l'emissora explicant que diverses persones

s'havien assegut al terra de la plaça, amb les mans pintades de blanc i cridant “No a la guerra” quan, inexplicablement, la Guàrdia Urbana va carregar contra elles. La crònica radiofònica no va agradar al responsable de premsa del consistori que va fer trucar a algú amb més confiança amb la redactora per exigir explicacions sobre què havia passat. La resposta de la periodista va ser clara: “M'he limitat a dir el que passava. A més, jo no treballo per l'Ajuntament, si algú m'ha de cridar l'atenció és el meu cap d'informatius”. Poc després el mateix Lluís Garriga trucava a la COM i la periodista, després de negar-se a inventar que els manifestants havien llançat objectes va ser rellevada per una companya disposada a dir el que calgués.

CONTROL A L'HOSPITALET

“No posaràs aquest tall de veu, no?”

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Segons fonts ben informades, des de l'equip de protocol de Celestino Corbacho i des del gabinet de premsa de l'Ajuntament de L'Hospitalet de Llobregat s'efectuen trucades i indicacions sobre el tractament de la informació a la ràdio, la televisió i la premsa local. Se cita directament als periodistes perquè facin talls de veus dels regidors del consistori, i aquests són inserits com a informació. Quan alguna declaració de l'alcalde no es vol que aparegui, l'editor o cap dels diversos mitjans s'encarreguen de supervisar la feina dels redactors. El director de Televisió de L'Hospitalet no s'amaga d'haver estat elegit a dit per l'alcalde.

PREMSA METROPOLITANA

Precarietat i teletips són el problema

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Un redactor d'un diari de gran tiratge metropolità ens diu que censura directa no l'ha vista mai, tot i que segur que hi ha algun cas. El gran problema del periodisme és estructural i té a veure amb les rutines de producció i amb la responsabilitat dels propis periodistes. El problema és que cada cop és fa pitjor la feina perquè no es pot fer bé [precaritat] i perquè tampoc hi ha un gran interès en fer-la millor per part dels professionals. És més senzill i econòmic (i crea menys problemes) tirar de teletips, comunicats, fonts oficials i tòpics, que contrastar, sortir al carrer i fer preguntes incòmodes.

Impressions

Alí Ciafuster. Víctima del civisme

/opinio@setmanaridirecta.info/

Els joves molesten com els mosquits

Amb la calor i l'estiu anual que sembla haver-se instal·lat entre nosaltres, apareix un dels tradicionals enemics per excel·lència dels éssers humans, els mosquits. Insignificants però molestos, fràgils però escapadissos, dèbils però irreductibles, inútils i, a sobre, empipadors; el *Culex pipiens* o mosquit comú s'ha convertit en un dels depredadors més incisius de l'espècie humana.

Ara, en aquest any 22 de l'era Orwell, un científic anglès, Howard Stapleton, ha tingut la "brillant" idea d'aprofitar algunes de les virtuts molestes d'aquests peculiars hematòfags per inventar el "Mosquito", un aparell transmissor que emet un to ultrasònic (entre els 18 i els 20 kHz de freqüència), similar al so perforatimpany dels petits brunzidors, tant sols oïble per aparells auditius joves de fins a 25-30 anys, i que ha servit per mantenir allunyats els indesitjables d'oïda fina que pretenguesin qüestionar la fràgil tranquil·litat dels ciutadans exemplars en determinades zones: places, urbanitzacions, carrers, però també centres comercials, teatres...

Aquesta aplicació en humans del que fins ara tant sols s'havia provat en altres animals, que ridiculitzaria al mateix flautista de Hamelin, demostra també per enèsima vegada la capacitat perversa d'assimilar i capgirar possibles amenaces en benefici propi del sistema hegemònic actual. Si els mosquits molesten i els joves també, per què no podem usar la tàctica dels primers per combatre els segons a mode d'arma dissuasòria

contra els joves, inútils i molestos com els mosquits, que gosen instal·lar-se amb els seus riures sorollosos a les zones en qüestió?

La notícia exposada en un to distès, com a mera anècdota de fets i gent, per un telenotícies migdia a TV3 no fa més de tres setmanes, es complementava amb unes declaracions d'un veí del Wyvern Theatre de la localitat anglesa de Swindon-Wiltshire on s'ha instal·lat l'aparell per fer fora els adolescents que passen la tarda-nit als seus voltants, i que feien més o menys així: "...si ells ens molesten, per què nosaltres no podem molestar-los a ells?"

Més enllà de la pseudoguerra intergeneracional que semblaven anunciar aquestes paraules, cal preguntar-se sobre les implicacions d'un invent que penetra de ple en el camp del que Michel Foucault va batejar com a biopoder, l'articulació del poder en la societat biopolítica. Aquesta nova posició estratègica del poder, amb nom de iogurt, tindria per objectiu gestionar, regular i controlar la totalitat dels aspectes biòtics, la producció i la reproducció de la vida mateixa, en el context del que l'autor al·ludit anomena el trànsit de la societat disciplinària a la societat de control. Ja no es tractaria d'educar-controlar un determinat subjecte, canalitzant-lo a través de tota una sèrie d'institucions, realitats tancades i totalitzants, fins desembocar en el mar calmat de la submissió; sinó en dominar tot allò en que consisteix viure, controlar tots els aspectes del vivent, com néixer, com respirar, com moure's, com parlar, com reproduir-se, com relacionar-se, com menjar... El biopoder com a relació social resideix a l'interior dels cossos dels individus i és de comunicació immediata, el procés de domini és instantàniament captat per la persona infractora. En aquest cas, la persona jove susceptible de molestar "entén" de seguida, si pot transitar o no per una determinada zona, perquè el "Mosquito" marca com a frontera l'accessibilitat a l'espai.

L'invent en qüestió va més enllà de les tàctiques de control

seguritàries aplicades en el control de l'espai públic fins l'actualitat. Ja no caldrà construir murs, ni enreixats, ni dissenyar bancs individuals, ni endurir les ordenances cíviques municipals, ni penalitzar determinades conductes, ni trucar a la Guàrdia Urbana, amb el zumzeig de la maquineta n'hi haurà prou per restringir l'accés als joves indesitjables que molesten. No trobeu elegant aquesta forma de privatitzar l'espai públic i controlar l'accés a determinades zones dels i les joves sempre sorollosos? És aixecar fronteres sonores, efíccies i invisibles, una aplicació preventiva del dret d'admissió generacional generalitzat; és com la majoria d'edat efectiva, fins els 18 no pots entrar a les discoteques, fins els 30 no podràs estacionar-te en aquella plaça. Em sap greu pels agents cívics perquè perdran la feina, i per fi els carrers i les places quedaran immaculadament buits.

Serà la ciutat buida com a eufemisme de la ciutat segura i higienitzada dels planificadors urbans, si no es pot controlar intensivament l'espai públic, doncs el reduïrem a la mínima expressió eliminant els seus pobladors imprevisibles, i tothom sap que quan l'espai públic deixa de ser accessible a tothom, perd significativament el cognom. Ai, quina por fa la ciutat plena! Ai, quina por a l'altre! Ai, quina por al conflicte! Ai, quina por a perdre el ritme de vida benestant! Ai, quina por...

Però també és cert que com més recargolades són les tàctiques de control més esmerçades són les apropiacions d'ús dels

Paco Arjona

Si ells ens molesten per què nosaltres no podem molestar-los a ells?

Quan l'espai públic deixa de ser accessible a tothom, perd significativament el cognom

productes, és la revolta de l'usuari, l'escamoteig de la finalitat d'un producte per un consum inesperat, improvisat, són les formes per valer-se de... que un altre autor francès Michel de Certeau ens mostra tan adequadament. És així com, per exemple, joves anglesos han subvertit l'ús del "Mosquito" utilitzant el to per enviar-se missatges per fer els exàmens d'una manera "col·lectiva" davant la sordesa impotent del pobre professor. I és que cal recordar que, com també va dir Foucault, on hi ha poder sempre hi ha resistència.

Amb aquest article espero no donar idees, no es vol publicitar

allò que es denuncia, ni contribuir a activar les neurones d'algun dissenyador urbà o polític, d'algun membre de les forces de seguretat estatal o privada, o les d'algun ciutadà il·luminat aspirant perpetu a jutge que per casualitat llegeixin Directa aquesta setmana. El cert, però, és que les formes de control cada vegada són més refinades i s'intueix que això malauradament només és el principi...

PD: Només em quedaria una pregunta oberta per a fer: què faran els ciutadans respectables per respectar el son dels seus fills amb aquest clima ultrasònic omnipotent?

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco100@disco100.com

La Maria de Valls
Tot per el cultiu del cannabis

C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

Cafè-Restaurant-Llibreria

Miquel Ricomà, 57
938600789 Granollers

Contractació oberta 2006
EL KAPEL (color humano)
Los Guachis
Juanón el Equilibrista
El Pollito de California
Batumbatà
BarXino
Maguilaz
afurular@autonomiadespectacle.com
Tel 93.443.01.90 Fax 93.329.71.52

Raimon Costa. Membre d'Aritjol i Salvem l'Empordà

/opinio@setmanaridirecta.info/

La llei del ciment i el totxo guanya

Ha sortit a exposició pública el projecte del Pla Director de l'Empordà, que segons la Generalitat posarà ordre al desgavell urbanístic de la zona, aspecte reclamat fins a l'extenuació pels moviments ecologistes.

L'Observatori de Sostenibilitat a Espanya alertava fa poc que a les costes de l'Estat es van construir l'any passat més cases que al Regne Unit, França i Alemanya junts. Greenpeace explicava recentment en el seu estudi "Destrucció a tota costa" que el principal punt negre de la Costa Brava és el creixement urbanístic.

De fet, si observem el litoral català no cal ser molt espavilat per adonar-se'n que ja hem sobrepassat la capacitat de càrrega: degradació del territori i els seus recursos per la construcció; la contaminació i afectació de la qualitat de les aigües; contaminació atmosfèrica, lumínica, acústica...; generació massiva de residus i construcció d'abocadors, incineradores...; malbaratament de recursos naturals i d'energia; destrucció dels espais agrícoles, menyspreu i abandó vers la pesca i l'agricultura, etc...

Davant de l'informe de l'Observatori, al conseller Joaquim Nadal, se li va acudir dir —contradient totes les evidències tècniques— que el litoral de Catalunya no està saturat i que encara s'hi poden encabir 100.000 habitatges nous.

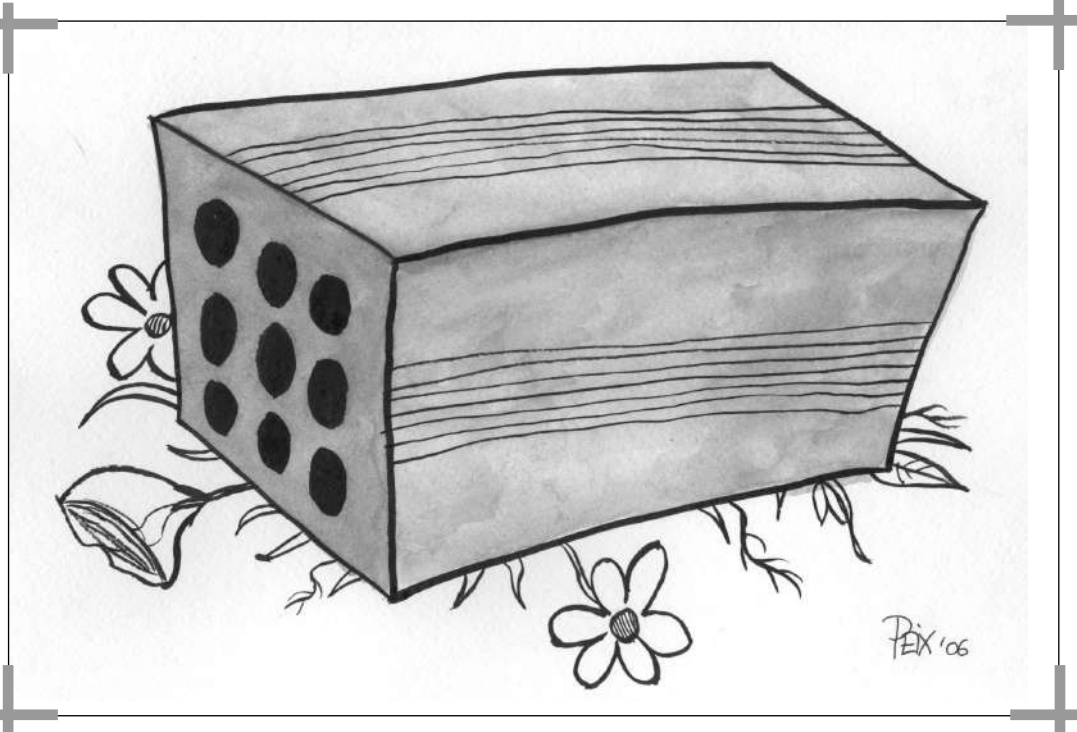
El Sr. Nadal i tot el seu departament no tenen prou amb estar ignorant continuament les

demandes del moviments socials que durant dècades hem estat denunciant i denunciem encara la massificació i el desgavell urbanístic a la Costa Brava, que a sobre pretenen prendre'ns el pèl.

Ja el 1976, el 1r Debat Costa Brava va denunciar l'excessiva qualificació de sòl urbanitzable i l'edificació descontrolada. Sembla increïble que, a aquestes alçades, dirigents polítics de pes, que tenen a les seves mans el futur del territori, actuïn d'una forma tant irresponsable.

La massificació urbanística és una evidència a cada cop més llocs del litoral català, afavorint prioritàriament el negoci de la construcció i de l'especulació urbanística. L'any 2001 (segons

L'Observatori de Sostenibilitat a Espanya alertava fa poc que a les costes de l'estat es varen construir l'any passat més cases que al Regne Unit, França i Alemanya junts

dades del Pla Director), el 42,4% i el 39,8% de tots els habitatges construïts al Baix i a l'Alt Empordà, respectivament, eren habitatges principals, de primera residència; o sia, que aproximadament un 60% s'està dedicant a segones residències o al negoci immobiliari. Això és un autèntic luxe pel nostre territori trinxat i excessivament edificat, i més quan a molts joves, avis i àvies, immigrants i desafavorits en general, els resulta molt costós accedir a un habitatge digne.

El dia després de les declaracions del Sr. Nadal, es publicava la notícia que els joves catalans destinen un 57% del sou a pagar l'habitatge.

A part, arran de la llei del sòl impulsada pel PP, tot allò que és sòl no urbanitzable és susceptible de ser urbanitzat. Aquesta llei posa en safata els mecanismes als especuladors per a anar urbanitzant en forma d'hotels, càmpings, camps de golf, urbanitzacions, polígons industrials, espais recreatius..., allò que hauria d'estar protegit per constituir espais naturals, rurals o oberts que presenten valors a preservar.

El Pla Director no canvia aquesta situació sinó que la consolida presentant tota una sèrie d'excepcions a la protecció del sòl no urbanitzable. Els promotors i constructors immo-

biliaris ho tindran bé per seguir fent el que feien fins ara, construir i construir més i més, per vendre i vendre pisos i cases. Que segurament aniran a parar a les persones amb rendes més altes, per segones residències o per entaforar els diners en aquest negoci.

I el sòl no urbanitzable (rústic, agrícola, ramader, espais naturals, etc.) seguirà a l'espera de ser urbanitzat o a l'espera de ser requalificat com a sòl urbanitzable dins d'una lògica de creixement sense límit.

Per tot això i més aspectes, denunciem que aquest Pla Director de l'Empordà és una ESTAFA.

Sebas Parra. Plataforma per una Nicaragua Lliure d'Analfabetisme

/opinio@setmanaridirecta.info/

No podran assassinar mai l'esperança

A guerra, les guerres, ens deixen sempre una invisible i rica herència de crueltat i dolor. Fins i tot les guerres distants, les guerres dels altres, ens mostren constantment la realitat propera i prenyada sempre de barbàrie: ens horroritzen gairebé com si les visquéssim en primera persona i acaben sent nostres i ben nostres. Per que el dolor humà popular, el dolor de la gent treballadora, allà on es produeixi és sempre un dolor nostre i ben nostre. Per això, cap persona decent va entendre les explicacions dels PPopulars sobre la necessitat de la guerra contra l'Iraq.

Però la nostra memòria social és molt feble. Qui recorda aque-

lles fotos cèlebres que mostraven al món tal infàmia?, qui recorda les paral·leles declaracions d'Ana Palacio, aquell increïble personatge que va regir la política exterior d'aquest maltractat estat i ara sona per dirigir el Banc Mundial, congratulant-se que, gràcies a la guerra, havia baixat el preu de la benzina i havia pujat el dels valors cotitzats en les borses. "Eso son datos", afegí la senyora Palacio en una frase llargament celebrada pels seus, recordeu? Qui recorda les fotos que ens han vingut recordant l'espant permanent de les poblacions civils d'un piló de països pobres o empobrits per segles de colonialisme i explotació.

La nostra memòria social és molt feble. Qui recorda aquelles fotos cèlebres que mostraven al món la infàmia d'Iraq?

Tot això pensava mentre llegia un titular "Israel bombardea Líbano tras bloquearlo por tierra, mar i aire" i, una altra vegada, una foto en primera pàgina amb un peu precís "Civiles libaneses mueren a una niña muerta durante un bombardeo israelí sobre la localidad de Dweir" que ens recordava que Israel, amb el beneplàcit del món "democràtic i defensor de les llibertats i els DDHH", Bush i la resta d'escolanets, torna a massacrar els palestins.

I sense temps ni esma per pensar res un correu em porta un breu publicat a la premsa de Managua: "77 iletrados ya pueden leer y escribir. El Rosario ya no tiene analfabetas"(...) I, així sabem

que aquest petit i pintoresc municipi del sud del país va ser declarat territori lliure d'analfabetisme, en poc menys de quatre mesos, gràcies al mètode "Yo, sí puedo", a la cooperació dels governs de Cuba i Veneçuela i a la direcció de l'Associació d'Educació Popular Carlos Fonseca Amador, presidida pel Maestro Pineda. El correu parla de la previsió de declarar lliure d'analfabetisme aquella república germana en un període de tres anys, doncs, "el poble nicaragüenc mai ha perdut l'esperança en que un dia eradicaria l'analfabetisme".

I és que certament, malgrat tot, a Palestina, a Nicaragua, arreu, la paraula clau és una: esperança...

Diagonal
PERIÓDICO QUINCENAL DE ACTUALIDAD CRÍTICA

apsus
Lapsus Espectacles
Sensibilització i crítica social
www.lapsus.espectacles.com
info@lapsus.espectacles.com
93.310.60.95

distribuidora anarquista
EL GRILLO LIBERTARIO
www.nodo50.org/elgrilloliberal
elgrilloliberal@nodo50.org
AC 287 (08940) Cornellà de Llobregat
c/Llinars núm. 44, Cornellà de Llobregat
Telèfon 933 755 853

SOLIDARIDAD OBRERA
Portaveu de la CNT a Catalunya
Contrainformació feta per i per als treballadors/es
Subscriu-te!
www.soliobrera.org

la FORNAL
associació cultural
c/ de Sant Julià 20 Vilafranca del Penedès
obert de dimarts a divendres a partir de les 15h
dissabte, diumenge i festius a partir de les 18h
aclafornal@gmail.com

Navegant per la xarxa

La Fe policial

La visita del Papa a València ha aixecat polseguera més enllà del debat ciutadà i dels moviments socials. Els fòrums policials a internet també se n'han fet ressó i, en alguns casos, han generat una autèntica guerra de creences.

El punt de partida és una notícia que Pololvc penja a patulles.com. En el document es posa de manifest que la Generalitat Valenciana ha destinat a la visita papal tots els diners que des de Madrid s'havien otorgat a les comunitats per pagar part del deute de la Seguretat Social. Però això no és tot. En la notícia també es parla de despeses per "acomodar" el Pontífex o de les incomoditats que han patit els ciutadans de València durant gairebé un mes, mentre recorden que "Jesús va entrar a Jerusalem pujat a un burro i va dormir al ras sota una olivera". Aquestes acusacions han desfermat una batalla policial a la xarxa...

La comença Fernando deixant clar que és una bestiesa gastar tants diners en la visita del Papa "quan l'Hospital La Fe fa fàstic, cau a trossos, fa pudor i està saturat. Grans festes populars i centres d'oci però hospitals de merda. Alguna cosa està fallant".

Mentre comencen a sortir veus discrepant amb la notícia penjada per Pololvc, ell mateix explica que com a resident a València ha viscut un autèntic calvari, recomana al Papa que es quedi a casa i proposa que "amb els diners que ha costat la visita, no es podria haver pagat un sistema de frenada automàtica a la línia 1 del metro?"

Aleshores la sempre omnipresent idea de la conxorxa torna a sorgir. Aquesta vegada és Sigpro, que assegura ser un ateu convençut, qui la intueix: "aquesta notícia me la va començar a enviar una roja gilipolles. I s'ha endut més cops que una catifa per dir tantes parides".

Aquesta aportació anima a Maestro Armero: "Per què no es diu res de la publicitat beneficiosa que ha tingut per a València la visita del Papa? Ni dels diners que han deixat el fidels en hosteleria, transports, serveis...? Si es comparen les despeses amb els beneficis que ha tingut per a la ciutat hi hauria molts anticatòlics que haurien de callar. Els mateixos que s'omplen la boca parlant de democràcia i després no protesten quan ve un dictador comunista d'algun país bananer a endur-se les subvencions i a justificar el seu règim i no pas a parlar de la família. A més, l'hospital de la Fe és de l'Església i si aquesta marxés el govern de torn hauria de fer front a 35.000 euros anuals que ara l'Església dedica a obres de caritat".

Finalment el consens apareix entre les diferents tendències dels participants al fòrum... La notícia segur que l'ha escrita un "guarro". I es que la Fe en culpabilitzar de tot els moviments socials mou muntanyes.

Invasió americana

Oriol Maier, Tarragona

Fa poc més d'un mes es van començar a fer maniobres militars de l'OTAN al Carib denominades "Joint-Carib Lion 2006" en les quals participen aproximadament 4.000 soldats. Són de Bèlgica, Canadà, Estats Units, Holanda, França i Espanya, als quals se sumen 6.500 efectius nord-americans que són a la regió des del mes d'abril.

La reacció no s'ha fet esperar: l'Associació Americana de Juristes, organització no governamental amb estatut consultiu al Consell Econòmic i Social de les Nacions Unides, ha mostrat el seu rebuig total a aquestes maniobres conjuntes. Una acció que consideren una violació flagrant de les normes que regeixen les relacions internacionals i el dret regional americà.

Desgraciadament, aquestes maniobres militars conjuntes formen part de la política intervencionista nord-americana i s'inscriuen en l'estratègia global de guerres d'agressió contra els pobles, sota la cobertura de la mal anomenada "guerra preventiva".

Per això, l'Associació Americana de Juristes s'ha començat a moure i ha fet un comunicat recordant que la Carta de les Nacions Unides prohibeix de forma absoluta l'amenaça o l'ús de la força contra la integritat territorial o la independència política de qualsevol Estat, o en qualsevol altra forma incompatible amb els propòsits de les Nacions Unides.

Potser necessiten del nostre suport.

Consumin en excés

Lídia Prats, Barcelona

Ecologistes en Acció denunciava aquest diumenge que s'ha registrat un nou rècord de consum elèctric a l'estiu per l'ús de l'aire condicionat. Va ser el dia 11 de juliol i superava el fatídic rècord assolit el 21 de juliol de l'any passat.

Em sumo a la protesta de l'entitat ecologista. Estem fent un ús inadequat dels sistemes de climatització, posant per davant l'aire condicionat i deixant de banda altres mesures d'aïllament i ventilació. D'aquesta manera estem fent que el consum elèctric creixi any rere any.

A això se li ha de sumar que en l'últim segle la temperatura del planeta ha augmentat com a conseqüència de l'emissió de CO₂ a l'atmosfera. Aquestes emissions es produeixen, principalment, per culpa del transport –sent el cotxe el principal responsable– i

El nul control del govern als empresaris

Bruna González, Cerdanyola del Vallès

Fa dies que amb els meus amics comentem com els empresaris fan el que volen amb els treballadors. I sé que no és cap novetat. Però darrerament hem incidit més en un aspecte. Quan et fan un contracte a una feina –un fet digne de ser qualificat de miracle avui dia– sempre hi surts perdent. Ho dic perquè segur que t'estan prenent el pèl d'alguna manera, ja sigui perquè no se't reconeix la categoria professional, perquè es passa el conveni per on li ve de gust o perquè juga amb la temporalitat de manera excessiva. El pitjor és que després, el treballador ha d'anar, lentament, reivindicant i exigint els drets que en el seu contracte no figuren i que té. Això, si té sort i a l'empresa hi ha companys diposats a fer el mateix o existeix un comitè amb cara i ulls.

D'acord que el treballador no hauria de signar un contracte si no li proporciona tot el que seria desitjable i legal, però l'empresari acostuma a jugar amb la necessitat de la gent de trobar feina per pressionar perquè firmis. Igualment, imaginem que el treballador té por i signa, tot i que no ho veu clar... el govern no hauria de vetllar perquè qualsevol contracte, des d'un principi complís els requisits al 100 per cent? No hauria el govern d'enviar inspectors de treball a totes les empreses –hi ha alguns sectors on no n'han vist mai– i quan ho fa, no avisar l'empresari amb una setmana d'antelació per donar-li temps a dir-li a l'i-legal que aquell dia no hi vagi o que corri a comprar un extintor?

Potser els treballadors ens hem convertit en ovelletes espantadisses, però el llop devorador que són els empresaris hauria de tenir un caçador que no el deixés actuar des d'un principi.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

Investigació militar

Guillem Navarro, Granollers

Aprofito aquest espai dedicat als lectors del setmanari per fer una recomanació. Una publicació que sota el títol de "Per a la Pau: No a la investigació militar" pot ajudar a reflexionar. Cal tenir en compte que la investigació amb finalitats militars implica directament a un milió de científics i científiques i rep més del 30% dels fons totals destinats a I+D a tot el món. A l'Estat espanyol, s'ha començat el mil·lenni tenint la patètica medalla de ser el segon país que més percentatge del seu PIB dedica al desenvolupament de noves armes. Només ens superen els Estats Units. Així el 1999 va néixer la

Campanya "Per la Pau: No a la investigació militar!". La intenció era fomentar el compromís de la ciència amb la pau i oposar-se a aquesta discriminació aberrant que pateix als Pressupostos Generals de l'Estat, any rere any, la investigació que és realment útil per a la ciutadania i el planeta.

La lectura d'aquest llibre pot enfortir raons per empènyer milers de ciutadans i ciutadanes de tot l'Estat a donar suport a la campanya i fer que més gent prengui consciència de la necessitat d'actuar. Perquè, tot i que els grans avanços assolits en sensibilització social per a aconseguir que Madrid desmantelli la seva militarista política d'investigació i la reorienti cap a objectius pacífics, els dos grans partits que combinen cíclicament els seus líders al palau de la Moncloa, han demostrat que estan molt lluny encara d'assumir la necessitat de "civilitzar" la investigació.

Així està el pati

► Pàgina 10

Des de la Plataforma Vallès Net denuncien la presència de materials tòxics a l'abocador de la Vallensana, que forma part de l'Ecoparc

► Pàgina 11

Mig miler d'arqueòlegs es manifesten a Barcelona en defensa de la dignificació de la professió i pel compliment de la Llei de Riscos Laborals

► Pàgina 12

Recullen prop de 4000 signatures en contra de la construcció de l'autovia Osona Sud, que ha d'unir la comarca amb el Vallès a través de Centelles

CATALUNYA //

L'homofòbia es diversifica cada vegada més, segons l'Oficina Antidiscriminatòria del FAGC

La memòria del curs 2005-2006 destaca l'augment significatiu d'actituds violentes i homòfobes per part d'agents de seguretat i demana una intervenció urgent de les institucions

Mariona Ortiz

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Front d'Alliberament Gai de Catalunya ha fet pública la novena memòria antidiscriminatòria, que reflecteix les agressions i discriminacions a gais, lesbianes i transsexuals durant el curs 2005-2006. El document recull 283 denúncies, rebudes al llarg del curs, que representa un augment del 5% respecte al curs anterior.

Els joves són els que pateixen més agressions i discriminacions per ser gais o lesbianes

Segons l'informe, la majoria d'agressions i discriminacions es produeixen al carrer i a llocs públics (un 71%) seguides per les agressions als serveis públics i administracions (13%), als llocs de treball (10%), als mitjans de comunicació (4%) i en altres situacions (2%).

Més enllà de les xifres, l'Observatori GLT contra l'homofòbia destaca que la creixent visibilització del col·lectiu gai, lesbiana i transsexual ha diversificat el perfil dels agressors, que no poden encaixar-se dins d'un patró predeterminat. Per això, apunten que són necessàries campanyes institucionals de prevenció de l'homofòbia adreçades al conjunt de

Fotomuntatge sobre la discriminació de l'Església a gais, lesbianes i transsexuals

la societat i en especial als joves, que també són els qui pateixen més agressions.

L'Observatori també destaca un augment significatiu d'actituds violentes i homòfobes per part dels agents de seguretat i demana una intervenció urgent i adequada per part de les institucions. Dins aquest àmbit, el FAGC valora com una millora substancial el desplegament dels mossos d'esquadra a Barcelona i l'obertura

de l'Oficina d'atenció a la Victima, especial per a casos de violència de gènere. Es destaca com a exemple d'actuació rigorosa de la Policia Autònoma el cas del jove de Cornellà J.L.T., apunyalat el passat 3 de març davant del Teatre Lliure. El FAGC va demanar una investigació urgent del cas a l'oficina dels mossos d'esquadra que va acabar amb la detenció de l'assassí el mes de maig passat.

En canvi, la memòria destaca

en negatiu l'actuació de la policia espanyola, que repetidament no ha pres les mesures legals pertinents davant d'una agressió i ha menyspreat els agredits a causa de la seva orientació sexual. Destaca el cas de la comissaria de Sabadell, que en dos casos d'agressions a dos joves de la població no ha atès adequadament els denunciants.

Pel que fa a les discriminacions als mitjans de comunica-

ció, l'observatori denuncia de forma contundent la política homòfoba del diari *La Razón* i la web *hazteoir.org* perquè fan una crida a la violència i a l'odi vers les persones gais, lesbianes o transsexuals. Per això, el FAGC demana una actuació "per part del Fiscal General de l'Estat per evitar atemptats a la lliure expressió de la sexualitat, que no es poden emparar en la llibertat d'expressió" i demana als mitjans de comunicació públics que es dotin del Codi ètic elaborat pel Col·lectiu Gai de Barcelona.

En l'apartat de discriminacions diverses, l'Oficina Antidiscriminatòria ha denunciat davant el Síndic de Greuges el qüestionari realitzat pel centre sanitari Pere Camps, de Barcelona, a l'hora de fer-se les proves de la sida i demana que se'n retirin les preguntes de caràcter personal i íntim.

Segons el portaveu del FAGC, Eugeni Rodríguez, la memòria de l'Oficina Antidiscriminatòria pretén fer algunes propostes, combatre les arrels de l'homofòbia i no quedar-se només en la denúncia i l'ajut als casos de situacions particulars. ■

La reflexió

Patró de l'homòfob

Eugeni Rodríguez

Portaveu del FAGC

La memòria antidiscriminatòria del FAGC d'enguany senyala un augment del 5% en les agressions a gais, lesbianes i transsexuals i en concret aquest augment se centra en les agressions al carrer i a llocs de lligue no comercial.

L'agressió física ve donada sempre per una seqüència on l'agressor envaeix de forma violenta relacions de caire interpersonal, és a dir decideix posar a fi a una expressió de llibertat sexual. Les

actituds i comportaments dels dels agressors responen a una lògica totalment heteronormativa, heterosexista i homòfoba que li atorga el poder "consentit" de reprovar una actitud que es creu en la "legitimitat moral de matxacar". Ho farà mitjançant l'insult, l'assetjament, la injúria i el més extrem, l'agressió física. Si haguessin d'anallitzar un possible perfil de l'agressor a gais lesbianes o transsexuals seia molt fàcil i fals caure en el tòpic que es tracta d'algú llunyan ideològicament a nosaltres o el d'un pertorbat o nazi.

Tant l'agressor com el potencial agressor respon la gran majoria dels casos a un home (molt excepcionalment són dones) jove que té un contacte habitual amb la víctima, ja sigui perquè és veí del barri o treballa amb ell o cohabita en una zona determinada d'oci i decideix trencar amb "l'anormalitat" que suposa la visibilitat del gai o la lesbiana que expressa amb llibertat la seva opció sexual. I amb aquesta visibilitat també cal analitzar que a més visibilitat més gran és l'enfrontament amb el teixit social que se sent "envaït" i que no rep cap dis-

curs ni missatge educatiu i divulgatiu sobre la diversitat sexual i les seves possibles manifestacions. És més, moltes vegades se sent recolzat per un imaginari absolutament masclista que és el nucli fonamental de les pràctiques homòfobes. I amb això em de tenir clar que abans de la persona homòfoba es va forjant la practica homòfoba i consentida.

Si no és amb un treball constant d'autocrítica i, educació, i lluita permanent per l'alliberament GLT no posarem fre a les agressions homòfobes.

VALLÈS OCCIDENTAL // RESIDUS URBANS I LA DEGRADACIÓ DE L'ENTORN NATURAL

Entren a la Cantera Vallensana per denunciar que s'usa com a abocador

Els residus provinents de l'Ecoparc, dipositats per recuperar l'espai degradat, no han estat tractats com caldria segons denuncien diverses entitats ecologistes

Laia Alsina
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Ja fa temps que la Plataforma Vallès Net denunciava que la Cantera de Vallensana no funcionava com els responsables municipals de la zona asseguraven una i altra vegada. La setmana passada ho van poder comprovar en persona.

Un grup de membres de la Plataforma van assaltar la cantera i armats amb una càmera a la mà, van obrir algunes de les bales que s'hi

A la cantera s'hi ha trobat tota mena de residus que demostren que s'està convertint en un abocador

llencen. Segons explica el portaveu de la Plataforma, Eduardo Giménez, "lluny de trobar els residus inerts que se suposa que hi van a parar, vam trobar tota mena de líquids, menjar, etc... que demostren que la cantera s'està convertint en un abocador pur i dur". El fet que els residus que es dipositen a la cantera no siguin inerts, segons explica, fa que es puguin desprendre gasos perjudicials per a la salut i el medi ambient. Els membres de l'entitat que havien participat a l'acció ho van gravar tot en vídeo i tenen previst penjar-ho a internet al mes de setembre. "Serà un bon moment perquè, com cap representant polític ens fa mai cas, ara, amb les eleccions i la precampaña, potser es dignen a escoltar-nos", assenyalava Giménez. La plataforma ja fa temps que denuncia que la catalogació de "residus inerts" que fa el govern del material que surt de l'Ecoparc de Ripollet és totalment inadequada. Asseguren que es tracta de material que no ha estat tractat i que s'han

Abocador de la Vallensana

limitat a premsar i embolicar. Una prova més, segons el portaveu de la Plataforma, que "els Ecoparcs no són el que sempre s'ha dit. No ajuden a la reducció de residus ni al reciclatge, i suposen una mala solució d'urgència per acabar amb l'abocador del Garraf. Només suposen una font més d'ingressos per als qui en treuen beneficis, ja sigui Fomento de Construcciones y Contratas o La Caixa".

Usar residus per recuperar el paisatge

El projecte, segons l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient, era aprofitar els anomenats "residus inertitzats" que sortissin de l'Ecoparc com a material de recuperació paisatgística d'espais degradats,

L'Ecoparc de la Zona Franca ha deixat de funcionar per "ineficiències i errades del disseny original"

concretament el de la Cantera Vallensana. En aquest sentit, el novembre de l'any passat va començar una prova pilot que ha costat gairebé 3 milions d'euros i que està previst que duri un any sencer. La mateixa entitat assegura que les

bales de residus inertitzats que s'utilitzen per recobrir l'espai afectat tenen un contingut de matèria orgànica inferior al 15 per cent. Però l'acció de la Plataforma Vallès Net ha volgut demostrar tot el contrari: que no es respecta, en absolut, la premissa de tractar i separar el material que va destinat a la cantera.

Més denúncies

Mentrestant, continuen les accions de protesta pel mal funcionament dels ecoparcs catalans. Les entitats ecologistes han denunciat que la instal·lació d'aquestes característiques ubicada a la Zona Franca de Barcelona ha deixat de funcionar pocs anys després que es va posar en marxa. El motiu, segons els seus responsa-

bles és que cal corregir "ineficiències i errades del disseny original". I les modificacions que necessita costaran 12 milions d'euros.

Eduardo Giménez, des de la Plataforma Vallès Net, diu que ja fa temps que s'ho esperaven: "Posen en marxa un ecoparc equipat amb les últimes tecnologies i, acaben tancant-lo perquè no funciona bé. I això que ja fa temps que denunciem que aquesta instal·lació no suposa una autèntica reducció de les escombraries". El següent "en caure" segons assegura el portaveu de l'entitat, "serà l'Ecoparc de Ripollet perquè ja fa temps que causa problemes".

Criminalització de la Plataforma

Fa anys que l'Ajuntament de Ripollet combat les accions i denúncies de la Plataforma Vallès Net. L'alcalde del municipi vallesà, Juan Parralejo, ha arribat a presentar una querella contra els portaveus de la lluita contra l'Ecoparc acusant-los de cins delictes: sedició (un aixecament o insurrecció dirigida contra l'ordre jurídic establert), manifestació il·legal, alteració de l'ordre públic, desordres públics i atemptat contra l'autoritat, demanant un total de 20 anys de presó per a cadascú. La querella interposada contra Francisco Guerrero, president de la Federació d'Associacions de Veïns i contra Eduardo Giménez, no ha prosperat pel delictes de sedició —que el jutge ha rebutjat en diverses ocasions—, però les altres quatre acusacions continuen endavant. ©

La reflexió

Els Ecoparcs: el gran negoci dels residus

Eduardo Giménez
Plataforma Vallès Net

Ea més de sis anys que lluitem contra les plantes de tractament de residus de l'Entitat Metropolitana de Barcelona, els Ecoparcs. La lluita sorgí amb l'anunci de la instal·lació d'una d'aquestes macroplantes a la vora de Ripollet. Malgrat el fort rebuig popular, l'Ajuntament i l'Àrea Metropolitana ens la van imposar.

Els Ecoparcs es presenten com a instruments per la reducció i reciclatge dels residus domèstics que generem. La realitat és una altra: no

aconsegueixen reciclar més que un percentatge irrisori. A més, esdevenen un focus important de contaminació per pudors i metà (la Unió Europea els ha situat entre les indústries més contaminants). I no només això, el seu funcionament està farcit de problemes i accidents: malalties dels treballadors, explosions, aturades de les plantes, etc...

Els ecoparcs no són més que grans plantes de transferència d'escombraries. La brossa hi és premsada i empaquetada, sense gairebé cap tria significativa, i emmagatzemada en gran bales folrades de

plàstics, és portada a abocadors. Els promotors de les plantes sostenen que el gran guany que suposen els ecoparcs és que la brossa que surt dels ecoparcs està "inertitzada" i que, per tant, no contaminarà quan sigui depositada en els abocadors. Això tampoc és veritat. I de fet, els jutges ja han tancat preventivament el "dipòsit controlat" de la Vallensana, prop de Montcada, on s'aboquen les bales de brossa que surten dels ecoparcs, pels dubtes de contaminació ambiental i del sòl que suposa. La raó de ser dels ecoparcs és ben bé una altra: només

són un gran negoci que han pagat els nostres impostos i que gestionen les grans multinacionals de la brossa (FCC, Dragados...), empreses que ostenten gairebé el monopoli de la recollida municipal, i fins i tot gestionen abocadors i incineradores. El negoci per tant és rodó, cobren per recollir la brossa als pobles i ciutats, cobren per cada tona que entra als ecoparcs, i cobren per cada tona que va a abocadors i incineradores. Aquesta és la clau de l'actual política de residus de l'Àrea Metropolitana: convertir la brossa en un lucratiu negoci per a les grans empreses a costa del medi ambient i amb els diners de tots.

LA SELVA // MAT

200 persones es manifesten a Santa Coloma de Farners contra la MAT

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Més de dues-centes persones van participar el divendres 14 de juliol en una manifestació contra la nova proposta de traçat de la MAT. La manifestació es va iniciar a la plaça de l'Ajuntament de Santa Coloma on el mateix alcalde va fer un parlament contrari a aquest projecte de construcció de la línia de Molt Alta Tensió que uniria l'Estat espanyol amb l'Estat francès. Seguidament membres de la Plataforma contra la MAT van fer la lectura del manifest en el qual critiquen el fet que "els nostres representants polítics no han volgut examinar altres alternatives per a la millora del subministrament elèctric". Des de la Plataforma també van protestar pel fet que s'hagin sobreposat els interessos de les grans corporacions energètiques com l'espanyola REE i Endesa o la francesa EDF que seran les grans beneficiàries d'aquest projecte.

L'última proposta de traçat afectaria els termes municipals de Santa Coloma de Farners i Riudarenes

En la lectura del manifest també van denunciar les empreses promotores del projecte, així com la Conselleria de Treball i Indústria i el Ministeri de Indústria i Energia perquè es neguen a facilitar les dades que els ha sol·licitat l'AMMAT (Associació de Municipis contra la MAT) per tal de realitzar un estudi tècnic imparcial.

La Manifestació va acabar al Cercle Jove, on es va fer una xerrada informativa i de rebuig per als veïns. La plataforma No a la MAT lamenta el fet que no hagi estat possible fer una roda de premsa conjunta amb els alcaldes de Santa Coloma i Riudarenes per difondre el rebuig a aquesta nova proposta degut a la negativa de l'alcalde de Riudarenes.

Les declaracions del govern autonòmic presentant aquest nou traçat fan que el ramal Santa Coloma de Farners-Riudarenes s'hagi convertit en projecte prioritari. Per al territori de Santa Coloma de Farners significa que la xarxa MAT ampliarà el seu impacte a la zona de Les Guilleries, per on es preveu que travessi la línia Sentmenat-Bescanó. A més a més, la connexió amb la subestació de Riudarenes degradaria de forma irreversible paratges verges com el Serrat del Corb. Per al municipi de Riudarenes aquest ramal suposa trinxar una part de la plana de La Selva d'alt valor ecològic, històric i social.

BARCELONA // MIG MILER DE PERSONES ES MANIFESTEN PER LA DIGNIFICACIÓ

Arqueòlegs lluiten contra la precarietat al sector

Manifestació a Barcelona d'arqueòlegs per a la millora de les seves condicions de treball, el dilluns 17

Pere Cortada

/girona@setmanaridirecta.info/

Prop de mig miler de persones, convocades per la Plataforma d'Arqueologia, es van manifestar el passat dilluns 17 de juliol per a protestar contra "l'endèmica precarietat laboral" que pateixen. Els manifestants van cridar diversos lemes reclamant un conveni digne: "O firmes el conveni o parem de picar", "patró treballa de peó", "Això no és un hobby, és una professió" o "Gene actua, amb la cultura no s'hi juga" foren les consignes més cridades.

Es denuncia que no s'aplica la "Llei de Riscos Laborals" aprovada recentment

La manifestació va sortir de la Font de Canaletes a dos quarts de set de la tarda i va fer el seu recorregut fins a la plaça Sant Jaume, on uns representants del col·lectiu van llegir el manifest aprovat per la Plataforma. Les mobilitzacions van ser convocades per la Plataforma d'Arqueologia després que la patronal paralizés les negociacions del conveni col·lectiu que havia de regular el sector.

Explotació endèmica

El gener del 2005 un grup de persones relacionades amb l'arqueologia van decidir fer front a les mancances pròpies del sector i engegar el procés de constitució de la Plataforma d'Arqueologia, amb l'objectiu final de poder negociar un conveni amb la patronal.

La patronal intenta rebentar el procés de negociació

Segons la Plataforma d'Arqueologia, la situació laboral dels treballadors i les treballadores es defineix, en primer lloc, per "l'alt nombre de contractes temporals, essent la majoria d'obra o servei en frau de llei". Diferents professionals consultats per DIRECTA van manifestar que, fins i tot, en algunes empreses obliguen a les treballadores i als treballadors a fer-se autònoms, externalitzant així totes les responsabilitats pròpies de la posició empresarial. La Plataforma denuncia, en segon lloc, la "confusió a l'hora de definir les categories professionals i les seves funcions", confusió que contribueix definitivament a fer més precària la feina.

Denuncien també "uns salaris molt baixos, que no tenen en compte el grau d'especialització, l'antiguitat, l'experiència"... Els salaris poden rondar entre els 600 i els 900 mensuals en els millors

dels casos, sense que entrin ni dietes ni desplaçaments ni altres drets propis d'altres sectors.

Dins de les infraccions que denuncia la Plataforma també destaca la "falta d'aplicació de la Llei de Prevenció de Riscos Laborals, existint molts casos en els que ni tan sols s'aplica l'Estatut dels Treballadors".

Finalment, en el manifest fet públic per la Plataforma d'Arqueologia es denuncia "la falta de regularització en les condicions sociolaborals" i la nul·la aplicació dels drets sindicals.

Males pràctiques de la patronal

El maig del 2005, en el marc d'una assemblea general, es va presentar la proposta de conveni col·lectiu, on prop de 140 professionals van donar el seu suport al text. La proposta demanava una definició clara de les tasques laborals, la regularització dels contractes, deixant de banda la pràctica fraudulenta d'emprar successivament els contractes d'obra o servei determinat i l'elaboració d'una taula de remuneració digne. No obstant, la Plataforma tampoc oblidava altres punts, com la definició de la jornada laboral, la limitació i la remuneració de les hores extraordinàries, la possibilitat de gaudir de permisos retribuïts i excedències, les mesures d'higiene i seguretat en el treball marcadament per la llei, etc.

Després d'un any de negociació amb l'AEAC (Associació d'Empreses d'Arqueologia de Catalunya), i haver aconseguit acords en temes importants com les categories professionals o la regularització dels contractes, van aparèi-

xer discrepàncies entorn al contracte en pràctiques, i la patronal no va estar disposada a establir els mínims en una taula de categories salarials.

Segons la Plataforma d'Arqueologia la patronal va començar "una tàctica de desgast sistemàtic" intentant alentar al màxim el procés de negociació, canviant el calendari de negociacions, canviant constantment d'opinió i tornant al debat acords que ja s'havien tancat.

La Generalitat negligència les seves obligacions davant del sector

Negligència de la Generalitat

Un dels factors a tenir en compte que destaca la Plataforma és que la Generalitat s'ha desentès totalment del sector, permetent que qualsevol empresa pugui intervenir "en una qüestió tant important com és la documentació i estudi del patrimoni cultural propietat de tots els ciutadans; afavorint d'aquesta manera la competència deslleial amb un cost social que recau en els treballadors". Cal recordar que la Generalitat és un dels principals clients d'aquestes empreses i que indirectament és responsable de l'incompliment dels mínims drets laborals per als treballadors i les treballadores d'aquest sector. 20

OSONA // AUTOVIA

3786 signatures contra l'autovia Osona Sud

Directa Osona

/osona@setmanaridirecta.info/

L'associació "Ara o mai: Per la defensa del territori" ha superat el seu propi objectiu, situat en 3.000 signatures contra el Pla Territorial Parcial de les Comarques Centrals (PTPCC). El 12 de juliol s'acabava el termini per presentar els suggeriments a la Secretaria de Mobilitat del Departament de Política Territorial. Els representants d'Ara o Mai van registrar els diversos plecs amb els suggeriments, acompanyats, finalment, per un total de 3.786 signatures.

Les firmes van ser recollides aprofitant els diumenges al Mercat de Centelles, en fulls repartits per les botigues del poble osonenc i en altres fulls per signar que individualment, companys i col·laboradors de l'associació feien córrer pels seus ambients. La campanya de signatures va ser presentada en l'assemblea celebrada el dia 20 de juny.

La presentació dels suggeriments suposa més una victòria moral, que real cara l'Administració, que ara disposa de mesos per respondre. Des de les entitats opositores al nou vial afirmen que "segurament tindran arguments per respondre als nostres suggeriments, des de la seva perspectiva de plans estratègics, però serà més difícil que passin per alt la quantitat de signatures recollides, que representa un nombre gens menyspreable de ciutadans."

Ara un dels objectius serà el d'aconseguir associats de la plataforma. Des del 20 de juny, tothom es pot fer soci o sòcia, amb la possibilitat de dos formats diferents, només nominalment, o a més, pagar la quota simbòlica de 12 euros l'any, per tal d'ajudar al finançament de les activitats i iniciatives que comportin alguna despesa econòmica.

500 persones a la protesta de Mercadona

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Quan ja han arribat als 118 dies de vaga indefinida, des de la CNT van reunir prop de 500 persones a la manifestació que dissabte 15 va recórrer el centre de Barcelona. Va sortir des de la plaça dels Països Catalans, i hi va assistir gent provinent de Suïssa i França. Van cridar al boicot dels productes de l'empresa, que té la seva seu logística central a Sant Sadurní d'Noya. Han anunciat que enduriran les protestes, i durant el mes d'agost tenen previst realitzar prop de 30 accions.

Concentració davant el Ministeri d'Indústria a Madrid mentre es realitzava la reunió del Comité d'Empresa.

ESPLUGUES // AUTOBUSOS DE TREBALLADORS ARRIBEN FINS A LA SEU CENTRAL

La lluita de Braun viatja a Madrid

Directa Baix Llobregat

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

La plantilla de Braun es va traslladar a Madrid per a protestar davant la seu de Procter & Gamble (P&G), la multinacional propietària de la planta d'Esplugues de Llobregat i el Ministeri d'Indústria.

Deu autobusos plens amb la majoria del personal de la fàbrica, familiars i acompanyants, van sortir el diumenge 16 a la nit per arribar el dilluns a primera hora a la primera parada: la seu de P&G.

Allà es va romandre més d'una hora, durant la qual es van cridar frases contra la multinacional i un

Una part important de la plantilla vol evitar el tancament i mantenir la feina

gran grup de treballadors i treballadores va llençar ous amb pintura a la façana de l'edifici.

Seguidament, dos membres del comitè d'empresa van entrar a explicar la situació de la plantilla a directius de P&G, els quals van remarcar que el tancament de Braun a Esplugues és una decisió irrevocable. La presidenta del comitè, Carmen Ocón (CCOO), assumint aquesta determinació afirma que ha cominat a P&G "que posin tots els seus recursos sobre la taula doncs l'acomadament no sortirà barat".

Tot seguit, la plantilla s'ha dirigit cap el Ministeri d'Indústria on el comitè ha demanat "tot el recolzament possible per aconseguir el mal menor", en paraules d'Ocón. Aquesta postura xoca amb l'opinió d'una part important de la plantilla que vol evitar el tancament de la fàbrica i així mantenir els llocs de treball. Aquí no es van poder llençar els ous previstos ja que la Policia Nacional va registrar els autobusos, sense estar presents les persones que hi viatjaven, i se'ls van endur. ☹

Treballadors de Seat en pilotes davant la Generalitat. Alguns dels acomiadats després de l'ERO que va expulsar 660 treballadors de l'empresa de Martorell, van participar del "despelote" organitzat a la plaça Sant Jaume, just davant del Palau de la Generalitat, des de la secció sindical de la CGT. Denuncien la impotència en la que es troben davant de l'administració i l'empresa.

GIRONÈS // SOLIDARITAT DAVANT ELS BOMBARDEJOS DE L'EXÈRCIT ISRAELIÀ

Mobilitzacions de suport al poble palestí i libanès

Concentració per Palestina davant la Delegació del Govern a Girona el passat divendres 14 de juliol

Més de 100 persones es concentren a la ciutat de Vic

Directa Osona
/osona@setmanaridirecta.info/

El passat 14 de juliol, dos dies després de la concentració de Madrid per Palestina i coincidint amb la concentració de Barcelona contra els atacs de l'exèrcit israelià al Líban i Palestina, es va fer una convocatòria similar a Vic. Al voltant de 100 persones de diferent nacionalitat es van aplegar sota l'ajuntament per solidaritzar-se amb el poble palestí. La concentració va durar una hora i es van fer diferents parlaments en que hi va intervenir un voluntari i solidari amb la causa palestina, Roger Molist, el filòsof, escriptor i professor de la Universitat de Girona Josep-Maria Terrabras. Però per motius personals el parlament del doctor, historiador, escriptor i professor de la Universitat de Vic d'origen palestí Salah Jamal, no es va fer. La iniciativa la va organitzar la Coordinadora de l'Esquerra Independentista d'Osona.

A la ciutat de Tarragona també s'ha convocat una nova concentració de cara al dijous 20 de juliol. De fet el greu empitjorament de la situació general a l'Orient Mitjà i en especial l'atac directe d'Israel amb centenars de víctimes i destrucció d'infraestructures que es viu al Líban està començant a mobilitzar la societat civil catalana.

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

Prop d'un centenar de persones es van reunir divendres a la tarda davant la subdelegació del govern espanyol a Girona per expressar la seva solidaritat amb el poble palestí i denunciar l'ofensiva llançada pel govern israelià contra Gaza i el Líban, davant el silenci còmplice de la comunitat internacional. Aquesta és de les primeres mobilitzacions que s'organitzen a Catalunya en suport al poble palestí; dijous

que ve es repetiran a Barcelona, Girona i altres localitats catalanes. Durant l'acte, convocat pel Centre Social La Màquia, Lluita Internacionalista, la Plataforma Aturem la Guerra, Maulets, la CUP de Girona, el Casal El Forn, la Coordinadora d'ONGs Solidàries de les Comarques Gironines i l'AM, es va tallar al trànsit i es va donar lectura a un manifest de condemna a la "mostra de força, la violència, la gratuïtat de la destrucció i la sobèrbia de la impunitat israeliana". Els signants del manifest van reclamar posicions contun-

dents dels governs dels estats membres de la UE, d'acord amb els desafiaments israelians i a la seva política de destrucció de vides i mitjans de subsistència de la població palestina i els van exigir que facin valer aquestes denúncies en els fòrums internacionals. Van recordar que hi ha més de 9.000 persones palestines segrestades i presoneres d'Israel, incloent-hi representants del poble palestí legítimament i democràticament escollits, per a les quals van exigir la seva immediata posada en llibertat.

En suport de la lliure circulació. Dissabte 16 de juliol a la tarda es va fer una concentració al passeig de Gràcia de Barcelona. Exigien el tancament dels Centres d'Internament, l'aturada de les morts als murs de Ceuta i Melilla, i la derogació de les Lleis d'Estrangeria vigents.

BARCELONA // ACCIÓ AL CIE

Joan Clos rep una querella criminal per les falses afirmacions

Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'alcalde de Barcelona Joan Clos serà denunciat per calúmnies després de les declaracions públiques en les que imputava als detinguts durant l'acció simbòlica a les obres del nou Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca, fets relacionats amb aldarulls a les Festes de Gràcia o al macrobotellón del Raval. Segons la quarantena de denunciants, que són la majoria dels 59 detinguts durant aquella protesta, ho va fer "amb coneixement de la seva falsedat o temerari menyspreu a la veritat, en un nou ús abusiu de la seva personalitat pública, la qual cosa agreuja el delictes".

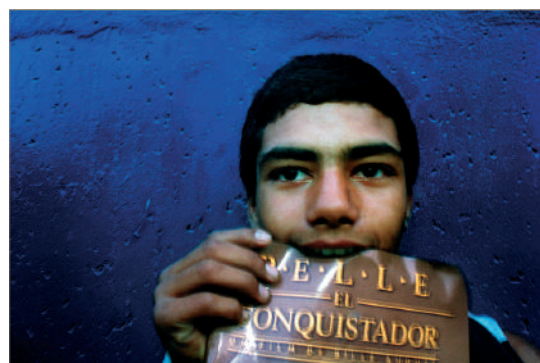
Agreujades pel "coneixement de la seva falsedat o el temerari menyspreu a la veritat"

A la querella criminal s'afirma que aquestes declaracions, com altres semblants, són calúmnies i pretenen criminalitzar l'exercici del dret a la llibertat d'expressió i les protestes socials completament legítimes en un Estat de Dret.

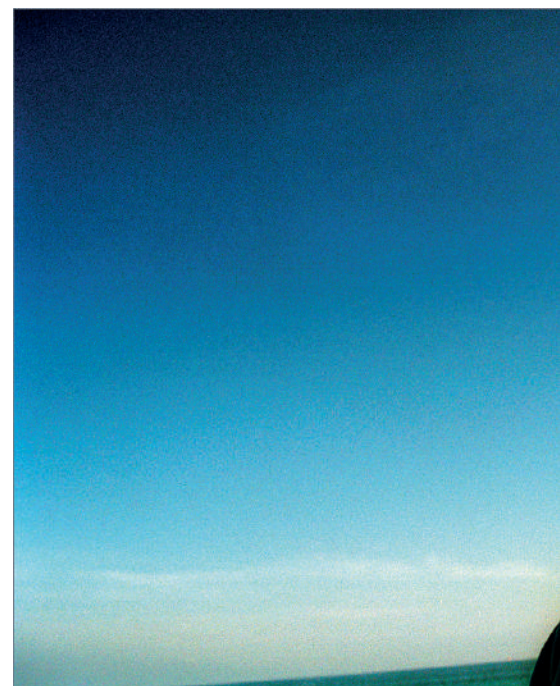
Recordem que la protesta del dissabte 24 de juny reclamava el tancament dels Centres d'Internament per a Estrangers (CIEs), espais definits com a "presons ètniques, que escapen a l'Estat de Dret, en les que els migrants són tancats sense haver comès cap delictes". La construcció d'aquesta mena de "centres" constituïria segons denunciïn en un comunicat "un delictes en si mateix, no una protesta contra ells, fruit d'un malestar per la situació dels immigrants i el règim policial-militar que apliquen les polítiques migratòries europees".

Els CIEs de l'Estat espanyol han rebut nombroses denúncies per les condicions en les que es troben i pel tracte que en ells reben els immigrants sotmesos a l'arbitrarietat de la policia. Entre d'altres des del mateix comissari europeu Álvaro Gil Robles. En el cas de la Verneda destaca l'ocultisme de les seves instal·lacions, que mai han estat obertes a la premsa tot i les nombroses peticions.

La presentació d'aquesta acció judicial la va fer el lletrat Hibaí Arbide als jutjats penals de Barcelona el matí del dilluns 17 de juliol davant d'una desena de mitjans de comunicació. Altrament, van explicar que s'estan preparant noves accions judicials per maltractes i detenció il·legal.

El trànsit de l'Estret: la lluita per a sobreviure

fotografies de José Manuel Colón Toscano

Manifestació per la llibertat dels detinguts del 4 de febrer, fins fa poc en vaga de fam. Mariana en cadira de rodes

BARCELONA // 500 PERSONES ES MANIFESTEN PEL CENTRE DE LA CIUTAT

La FAVB, Justícia i Pau i la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats volen la llibertat dels presos del 4f

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Després de perdre més de 20 quilos de pes i d'haver patit contínues baixades de pressió i de sucre, en Rodrigo, l'Àlex i el Juan -joves empresonats als centres penitenciari de La Model i la Trinitat Vella- s'han vist forçats a deixar la vaga de fam que des de feia 30 dies havien iniciat. La mare del Rodrigo, que

Mariana va ser traslladada a l'Hospital Clínic degut al seu empitjorament

també seguia la vaga des de la Casa de la Solidaritat, també ha deixat el dejuni després que divendres passat fos traslladada a l'Hospital Clínic pel seu empitjorament. La salut de tots quatre corria greu perill de deteriorar-se de forma irreversible, i finalment van decidir no arriscar la vida.

Roda de premsa a la FAVB

A la roda de premsa que van realitzar divendres a la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona van rebre el suport de l'entitat, així com de Justícia i Pau i diverses associacions de drets humans. Des de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona del Col·legi d'Advocats de Barcelona van criticar durament a la jutgessa d'instrucció 18, Carmen García Martínez, i a la secció de l'Audiència Provincial que ha dene-

Critiquen la parcialitat i els prejudicis de l'Audiència Provincial

gat la posada en llibertat condicional dels joves. Segons Jaume Asens, membre de la comissió, els arguments utilitzats són simples prejudicis sobre els seus països d'origen o sobre la seva estètica, i va reclamar que es respectés la presumpció d'innocència.

Manifestació a Barcelona

A banda de nombroses accions i pintades que han aparegut a diversos murs de la ciutat, el pas-

sat 15 de juliol es va fer una manifestació que va aplegar prop de 500 persones. Va sortir de l'Arc de Triomf i va creuar tot el Casc Antic de Barcelona, passant pel carrer Sant Pere més Baix. Després, la plaça de la Catedral, Les Rambles i finalment es va arribar a la plaça de Castella, on aprofitant la celebració de les IV Festes Alternatives del Raval es va fer un passí de vídeo i la lectura d'un comunicat des de l'escenari. La mare d'en Rodrigo va assistir a la marxa en un cadira de rodes però ferma. També es va passar un tall de veu de Joan Clos el 4 de febrer a Catalunya Ràdio, on afirma categòricament que el guàrdia urbà va ser ferit per l'impacte d'un test al cap. Aquest document clarament exculpori pels tres nois, sorprenentment no ha estat acceptat com a prova per la jutgessa. @

VALLÈS // FESTA MAJOR

Denuncien la presència de la Guàrdia Civil a Barberà

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'Ateneu de Barberà del Vallès ha emès un comunicat on vol denunciar la militarització que va patir la població la nit del passat 1 de juliol durant la celebració de la Festa Major. Tingué lloc aquella nit un concert del grup basc Gatillazo a l'Espai Jove. Els guàrdies civils es van dedicar a escorcollar, insultar i vexar desenes de joves que entraven a la localitat. Especialment greus van ser les coaccions contra el Grup de Joves Diables de Santa Perpètua de Moguda, que actuava aquella mateixa nit. Han exigit disculpes públiques del consistori.

BARCELONA // ENSENYAMENT

El 31 de juliol, judici per una acció al Saló de l'Ensenyament

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Des d'Alerta Solidària i el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans han convocat una concentració pel proper 31 de juliol a les 10h del matí davant dels jutjats de Barcelona. Tindrà lloc el judici per l'acció realitzada al saló de l'ensenyament "Estudia" en denúncia per la presència dels Mossos d'Esquadra. La Generalitat de Catalunya impulsa l'acusació contra 8 persones militants del sindicat independentista a qui sol·licitarà la imputació de delictes com atemptat i desordres públics, malgrat que l'acció en la que s'abocà pintura vermella sobre un cotxe patrulla situat al mig del saló fou pacífica i no alterà cap esdeveniment.

MARESME // PAGESIA

Tractorada en defensa del terreny agrícola

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Des de l'Assemblea Pagesa i Unió de Pagesos del Maresme s'ha convocat una tractorada pel diumenge 23 de juliol. Sortirà des de diferents punts de la comarca i finalitzarà a Santa Susanna. L'objectiu és denunciar la ubicació prevista per a la futura construcció de la depuradora de Pineda, just en terrenys que la mateixa Generalitat havia considerat terrenys de màxima protecció agrícola. També es protestarà per l'afectació de zones agrícoles prevista en la construcció dels laterals de l'autopista C-32 a Mataró. Afirment que vol ser un toc d'atenció a l'administració per la seva actuació en infraestructures.

Civisme "tour" 2006: Propera parada Celrà

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

La moda del civisme s'estén com una taca. L'alcalde de Barcelona Joan Clos va obrir la capsa de Pandora quan es va despenjar amb aquesta nova ordenança municipal. La gent va pensar que aquesta nova "closada" no triomfaria, que som un poble mediterrani i que el carrer no ens el traïen...

La realitat ha estat una altra, un any després de la instauració d'aquesta normativa a la ciutat comtal, els governants municipals s'han apun-

tat al carro com si d'un estrany virus es tractés. Arreu del territori català moltes poblacions han anat caient a les delícies del tot poderós civisme i la convivència asèptica. Ciutats gironines com Figueres, Salt i Girona han tingut els seus romanços amb aquesta nova doctrina. Ara el torn li ha tocat a Celrà, aquesta vila del Gironès serà, si res no ho evita, un altre paradís de convivència i harmonia. El govern municipal d'ERC, ha sorprès als seus ciutadans amb la publicació d'un polèmic ban. Aquest document prohibeix als i les celranenques de menjar,

beure i jugar a pilota a la plaça del poble. Aquesta senzilla, concisa i contundent norma ha encès els ànims de la gent usuària d'aquest espai, que s'ha de dir que no són poca gent. Sembla ser que ni els nens, ni els avis que prenen la fresca cada dia, ni el jovent que es troba en aquest espai, podran realitzar aquestes quotidianes activitats. S'ha de dir que la gent de la vila està doblement sorpresa ja que no és un espai conflictiu on se succeeixin problemes de convivència que facin necessària una intervenció per part del govern municipal.

Asseguren que ha estat una mesura totalment gratuïta ja que el problema no existia. En motiu d'aquesta pèrdua d'un espai públic, dissabte 16, es va convocar una concentració on es va fer un berenar popular i es va gaudir de la plaça per tal de reivindicar el carrer. Sota el lema "Recuperem els carrers" quasi un centenar de persones es van aplegar a dos quarts de set de la tarda per protestar per aquesta mesura imposada. L'acte va acabar sense incidents, ja que l'Ajuntament no va decidir fer efectiva la prohibició de menjar al carrer.

Cada subscripció fa durar la DIRECTA 6 hores més

(comprovat empíricament)

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Un cop hakis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a:

c/Juan Ramón Jiménez 22, 08902, l'Hospitalet de Llobregat.

També pots enviar les teves dades a:

<subscripcio@setmanaridirecta.info>,
o entrant a la web i omplir el formulari:
www.setmanaridirecta.info i
O bé, truca'ns al 935 270 982 o al 661 493 117.

Butlleta de subscripció
setmanari de comunicació
directa
Em vull subscriure al setmanari de comunicació Directa:

Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any. La domiciliació bancària és una de les vies per fer-ho.

Nom..... Cognoms.....

Població..... Codi Postal.....

Adreça.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Signatura: Ordinària ☐ 60 euros / Solidària ☐ 120 euros

Corresponsalies

- Baix Llobregat <baixllobregat@setmanaridirecta.info>
- Barcelona <redaccio@setmanaridirecta.info>
- Berguedà <bergueda@setmanaridirecta.info>
- El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès) <elcamp@setmanaridirecta.info>
- Cerdanya <cerdanya@setmanaridirecta.info>
- Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa) <girona@setmanaridirecta.info>
- Maresme <maresme@setmanaridirecta.info>
- Menorca <menorca@setmanaridirecta.info>
- Osona <osona@setmanaridirecta.info>
- Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera) <terresponent@setmanaridirecta.info>
- Vallès Occidental <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
- Vallès Oriental <granollers@setmanaridirecta.info>

Presentacions

-15 de setembre, 20h **Barberà del Vallés**
(Ateneu de Barberà)

Si voleu organitzar una presentació del projecte al vostre barri o vila us podeu posar en contacte amb nosaltres a: internacional@setmanaridirecta.info o trucar al telèfon.

Punts de venda

BALAGUER
CSO Les Vies Noguera Ribagorçana, 2
BARCELONA
Gàbia de Paper Marià Cubí, 26
Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99
La Torna Sant Pere Màrtir, 37
Infoespai Plaça del Sol, 19
Taifa Verdi, 12
Cat Guinardó Pl. Guinardó, 13
Kiosc Manu Nàpols-Roselló
Ítaca Pallars, 230
Cus-Cus Rambla Poblenou, 77
Trèvol Antonio Ricardos, 14
Patapalo Rubén Dario, 25
Andyblue Bar de la Biblioteca de Can Fabra
Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15
Rocaguinarda Xiprer, 13
Pròleg Dagueria, 13
El Lokal Cera, 1 bis
1917 Pintor Fortuny, 30
Quiosc Canuda La Rambla
Quiosc Colom La Rambla

Quiosc Santa Mònica La Rambla
Espai Obert Violant d'Hongria 77
Acció Cultural Socors, 7
La Ciutat Invisible Riego, 35
Terra d'Escudella Premià, 20
Teteria Malea Riego, 16
BELLATERRA UAB
Quiosc de Ciències de la Comunicació
Quiosc de Lletres
CALDES DE MONTBUI
Llibreria Ginesta Pl. Moreu, 12
CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria La Vall Sant Antoni, 20
CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo Libertario Llinars, 44
ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22
GIRONA
Llibreria 22 Hortes, 22
Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2
La Màquia Vern, 15

GRANOLLERS
Llibreria La Gralla Pl. dels Càbriets, 5
Anònims Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic Roger de Flor, 85
IGUALADA
At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122
LA PALMA DE CERVELLÓ
Papereria La Xaropa Santa Maria 5
LES FRANQUESES
El Cabàs Ribes, 121 i a www.elcabas.com
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat
Bar Gaudim Avinguda del Carrilet 64
LLEIDA
Ateneu La Maranya Parc, 13
La Falcata La Panera, 2
MATARÓ
Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26
Llibreria Robafaves Nou, 9
MOLINS DE REI
Llibreria Barba Rafael Casanoves 45

REUS
Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
Galatea Llibres Jesús, 5-7
RIBES DEL GARRAF
Can Gabaldà Plaça de la Font, 2
RIPOLLET
Llibreria Caraboc Rambla Sant Esteve 17 local B
SABADELL
CSO Calamarsa Convent 102-104
SANT CELONI
Els 4 Gats Sant Josep, 64-66
SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9
SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort Major 60
TARRAGONA
CGT Tarragona Rambla Nova 97-99 2on pis
VIC
Llibreria La Tralla Riera, 5
Ronda Ronda de Camprodon, 3
VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal Sant Julià, 20

ATENCIÓ, SUBSCRIPTORES

Degut al retard de l'entrega de les subscripcions, que depèn de Correus, també podeu passar a buscar el Setmanari en aquests llocs, sense cap mena de recàrrec. Només ens heu de trucar o enviar un correu a subscripcio@setmanaridirecta.info. Per a proposar-nos un nou punt de venda us podeu adreçar a distribucio@setmanaridirecta.info o parlant amb nosaltres per telèfon i mirarem de fer-ho possible.

BAIXES D'ESTIU

Els punts marcats en gris al llistat estan de baixa temporalment

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

Argentina // Risc d'extradició

» El govern argentí amenaça amb extraditar al Paraguai a sis militants del partit Pàtria Lliure i del Moviment Agrari Camperol acusats de l'assassinat de la filla de l'expresident paraguaià. Encara que els fets, guarden més relació amb conflictes mafiosos i de corrupció que amb violència política. Bolívia i Brasil ja han acceptat l'asil d'altres militants acusats del mateix.

Sardenya // Independentisme

» L'Estat italià ha engegat una nova onada repressiva. Aquest cop ha estat contra el moviment d'alliberament nacional i social de la illa de Sardenya. L'11 de juliol van ser detingudes 10 persones i es van practicar 54 escorcolls. Tots els detinguts militen a l'organització A Manca pro s'Indipendentzia, que lluita per la independència i el socialisme a Sardenya.

IRAN // LA CRISI NUCLEAR DES DEL PUNT DE VISTA DE L'ALTRA PART

“Negociacions sí, condicions prèvies no”

✉ Azar
/Barcelona/

Des de fa uns mesos Iran és ple d'un sentiment d'orgull i por; orgull, per l'inici del seu programa nuclear que des de fa temps l'esperaven amb molta il·lusió, i por, per la seva actual imatge i situació internacional al món. Els iranians segueixen les notícies amb curiositat i ho comenten en les trobades familiars i entre amics; a la feina, als parcs, a les mesquites, als basars i teteries i, en general, a tots els espais públics. Tots, estan molt angoixats pel tracte “injust” de la comunitat internacional davant la decisió del govern per un projecte que es considera “el dret natural” del seu país.

Per al poble iranià, una negociació amb condicions prèvies, ja no és una negociació

“Deixar d'enriquir l'urani” és la prèvia condició dels Estats Units per entrar en negociacions amb el govern persa. Aquesta condició, segons la població iranià, no convé per al país, ja que seria contrària al seu orgull nacional i al seu dret natural d'utilitzar pacíficament l'energia nuclear i conseqüentment evitar una possible dependència del seu país respecte Occident en un futur no molt llunyà. L'opinió majoritària entre la població és que “avui som nosaltres els que hem de posar condicions als americans. Som nosaltres els que hem de recuperar els nostres fons econòmics bloquejats pels EUA. Som nosaltres els que hem de preguntar per què en la guerra de Iraq contra Iran els anys 80 els americans van defensar Saddam, etc.” Per al poble iranià, una negociació amb condicions prèvies, ja no és una negociació, sinó un acord. S'argumenta que l'acord és el propòsit d'una negociació, per tant, les condicions estatunidenques no tenen cap lògica. També sostenen

que en una societat civilitzada i respectuosa, no s'han de posar condicions pel simple fet de “parlar”. Per tot això, es considera aquesta actitud d'occident com un “menyspreu” o “falta de respecte” per a la seva nació, i aquesta opinió, la comparteixen fins i tot les minories armènia i zoroàstica que existeixen al país.

► Les veritables intencions dels EUA

Els ciutadans iranians afirmen que un altre obstacle per obrir les negociacions és l'estratègia nord-americana a l'hora de negociar; ja que EUA, psicològicament, adopta dues tàctiques diferents, depenent de si negocia amb els seus amics o els seus “enemics”. En el cas dels “enemics” els arguments sempre acaben sent ideològics i gairebé mai no s'arriba a un acord; només s'intercanvien discussions no-constructives, sinó partidàries. En aquest tipus de negociacions, de vegades, ni tan sols hi ha una relació lògica entre l'argument i les motivacions. La població està convençuda que l'oferta d'Amèrica, és una gestió purament política que li servirà per

Els EUA necessiten controlar l'energia per fer front a l'expansionisme econòmic de la Xina

intervenir en la política interna persa, cosa gens nova en la seva relació política amb aquest país.

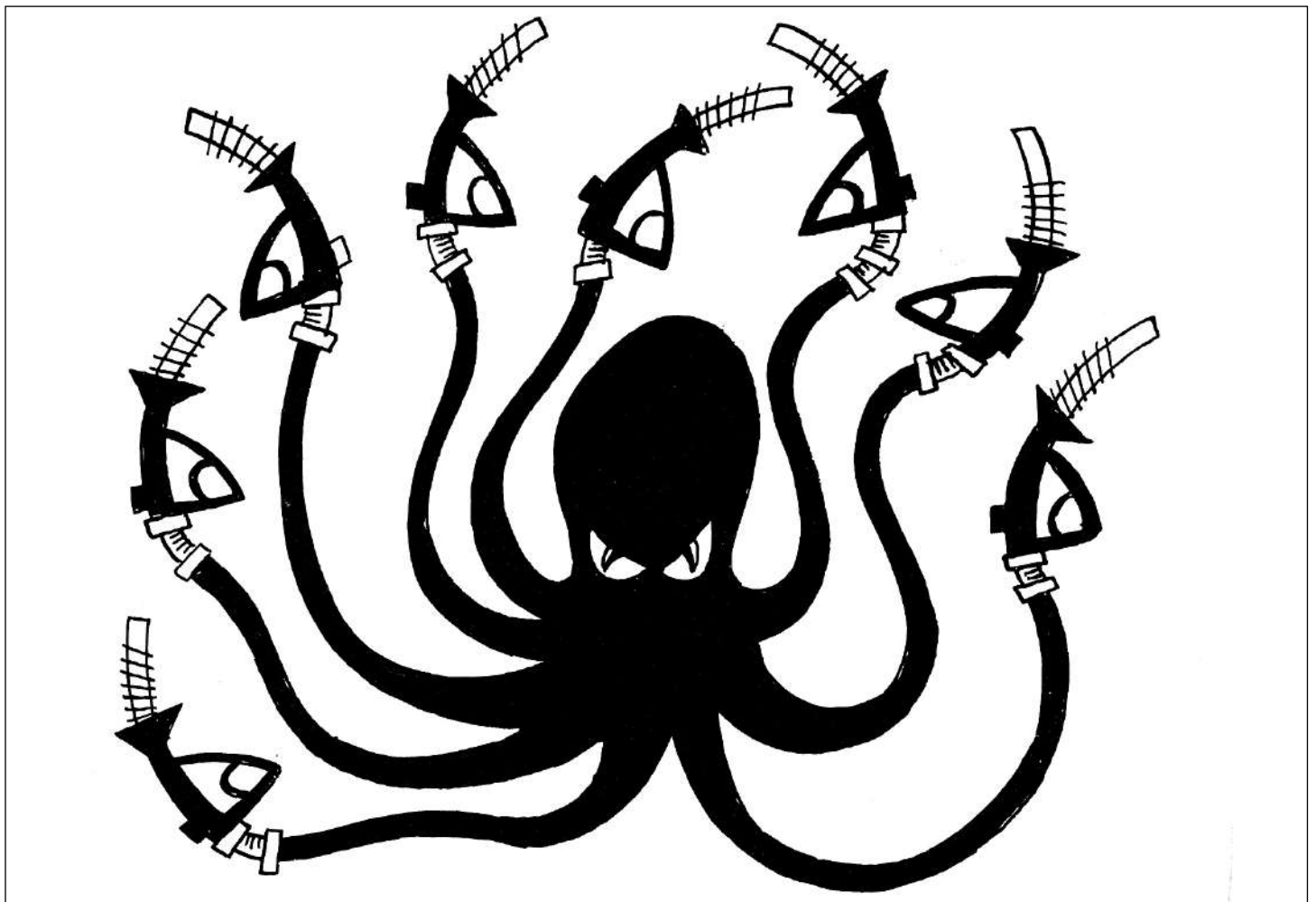
Segons l'opinió de molts economistes, des que la Xina s'ha introduït extensament als mercats internacionals, l'únic que pot donar superioritat als EUA front el seu rival oriental, és “l'energia”. Segons aquests anàlisis, a Iran és on es poden aconseguir fàcilment les energies que facin falta: gas, petroli i ara, energia nuclear.

Enmig d'aquest conflicte, a Iran s'ha fet popular l'expressió: “Tant de bo no tinguéssim petroli, perquè així, els països capitalistes no s'interessarien tant per nosaltres!”, doncs tot es relaciona amb l'imperialisme capitalista i l'apogeu expansionista dels EUA.

Però al país del Pròxim Orient també hi ha els conformistes; aquest grup recorda els anys anteriors, quan el seu govern, en altres situacions (per exemple durant 8 anys de guerra amb Iraq) no va optar per una política lògica i no va considerar els interessos de la gent, que en alguns casos, finalment va significar la pèrdua de moltes vides o haver d'acceptar totes les condicions d'Occident. Aquest sector prefereix acceptar les condicions i entrar a dialogar, encara que generalment també està convençut que s'han d'utilitzar les converses per insistir en el seu projecte, encara que emprant un to i una actitud més suau davant Occident. Aquesta opinió es basa en que l'única forma de saber la mesura de la sinceritat estatunidenca és acceptar espòradicament la seva condició i no perdre aquesta oportunitat.

► Reagrupació nacional

El “cas nuclear” està mobilitzant la solidaritat de tota la comunitat persa, des dels nacionalistes dins d'Iran, com la dels seus compatriotes exiliats fora del país. Ningú entén el motiu de l'obsessió occidental per aquest “cas”, ja que el seu govern ha advertit repetidament al llarg de tot el debat que utilitzarà aquesta energia de manera pacífica i no hi haurà cap perill a la zona per les seves activitats nuclears. Tampoc s'entén el motiu de tant silenci davant els més de 200 míssils israelians, i en canvi, tant de soroll davant l'enriquiment d'urani per part d'Iran per motius pacífics i energètics. Hi ha una àmplia creença que cada vegada que EUA pressioni el seu país per detenir les seves activitats nuclears, anirà augmentant la seva impopularitat en les diferents comunitats perses d'arreu del món. D'altra banda, però, també es tem l'actual imatge al món; “monstres a la recerca d'armes nuclears” o “eix del mal” i es consideren “maltractats” i “manipulats” pels mitjans de comunicació occidentals. Tindran alguna escapada? ☺

RÚSSIA // FORTA REPRESSIÓ CONTRA L'OPOSICIÓ SOCIAL DURANT LA CIMERA DEL G-8

Llums i ombres d'un Fòrum Social Rus intervingut per l'estil petersburguès

✉ Rubén Ruiz Ramas
/Saragossa/

Mentre els caps d'estat dels vuit països més poderosos del món es reunien a Sant Petersburg (Rússia) per a, entre altres coses, defensar el dret d'Israel a envair i bombardejar, i condemnar les seves víctimes, els moviments socials russos van celebrar la seva contracimera.

Entre els dies 13 i 16 de juliol diferents xarxes i organitzacions de l'esquerra alternativa al capitalisme van participar en el segon Fòrum Social Rus, denominador comú de l'anticimera.

► **Contingut i llums i ombres.** El Fòrum Social segueix els mateixos principis que les seves contraparts europea i mundial, sorgit de les mobilitzacions en els dos últims anys davant el desmantellament dels sistemes de protecció social. Al primer Fòrum Social Rus, l'abril de 2005, es van crear els Soviets de Solidaritat Social, que acullen a associacions i sindicats alternatius, defensors dels drets humans, associacions de persones amb minusvalies, víctimes de la radiació de Txernòbil i fins i tot organitzacions de jubilats.

A Sant Petersburg, sota el lema "No a la política liberal a Rússia i al món" es van reunir prop de 1500 activistes que van tractar temes internacionals i altres propis de l'agenda del G-8 –com l'energia i el SIDA– i els seus vincles amb la reali-

Imatges de les manifestacions i la repressió de l'exèrcit rus a Sant Petersburg

tat social russa, acordant-se resolucions comunes així com la creació de diferents comissions de treball.

Entre els aspectes positius es pot destacar que havent reflectit la debilitat relativa del moviment, l'anticimera, i especialment el Fòrum Social Rus ha demostrat alhora la seva dinàmica i aspiració creixent a la solidaritat i a ser una alternativa política. Així mateix el nombre d'assistents és més que digne, tenint en compte el nivell de repressió que ha colpejat la contracimera, així com la realitat

*Uns 1.500
activistes es
van reunir sota
el lema "No
a la política
liberal a Rússia
i al món"*

que la mobilització social d'oposició es troba a Rússia encara en una etapa embrionària.

► Repressió ferotge

Com ombres queden els dos últims aspectes ressenyats. L'operació repressiva, "Destacament de Contenció", al més pur estil petersburguès, va ser duta a terme per les forces de seguretat i serveis d'intel·ligència russos. Amb ella es pretenia impedir que el gruix de l'activisme d'esquerra arribés a Sant Petersburg, deixant darrere seu la

certesa d'un futur dur per a aquells que continuïn la lluita. Encara que també els deu animar, no obstant, saber que els més de dos-cents detinguts sense cap altre càrrec que ser qui eren, els torturats i aquells que encara es troben desapareguts a Tatarstán, certifiquen el grau de preocupació que ha causat els processos de mobilització a l'Administració Putin.

En aquestes condicions, però, el costat fosc de l'esquerra alternativa fa un flac favor a la continuació de la lluita –fet que es repeteix més enllà de mars i estepes, entossudida a enredar-se en discussions internes: encara que la ruptura de relacions de l'esquerra alternativa russa amb el Partit Comunista de la Federació va ser aprovada per consens –trenament dramàtic però necessari segons l'opinió de la majoria– organitzacions de diferent origen es van acusar les unes a les altres de crear sectarismes, intentar dirigir autoritàriament les mobilitzacions del Fòrum Social, arriscar la seguretat dels manifestants utilitzant-los com a eina mediàtica, etc.

En conclusió, queda pel següent Fòrum de Rússia, doncs, la tasca de continuar fomentant la unitat d'acció, l'obligació de cloure divisions perniciosos, i la necessitat de continuar aglutinant al voltant de l'esquerra alternativa el màxim de sectors de la població possible, a través, sobretot, de proporcionar alternatives als seus múltiples problemes. ☐

MÈXIC // EL VEREDICTE ELECTORAL A LES MANS DE SET NOTABLES

Paradoxes de la democràcia

✉ Salvador del Río/ALAI
/Mèxic/

La marxa pels carrers de la capital asteca, i la seva culminació en l'enorme Plaça de la Constitució, va donar diumenge al candidat Andrés Manuel López Obrador un impuls, per a molts inusitat, a la seva exigència de recompte vot per vot, i aclarir així qui va ser el guanyador en les eleccions del 2 de juliol. Més d'un milió de persones –milió i mig, afirmen els dirigents del Partit de la Revolució Democràtica (PRD)– van omplir el Zócalo i els carrers adjacents, en la concentració més nombrosa que es recorda. Aquesta assistència va sorprendre aquells qui pronosticaven el debilitament

de les accions en favor de la revisió del sufragi, davant la sospita d'un frau manual o cibernètic en el procés comicial i la distorsió de la campanya prèvia a l'elecció, en la que van participar des de la presidència de la República fins a poderoses forces econòmiques, l'objectiu de les quals era desqualificar López Obrador i donar suport a l'aspirant del Partit Acció Nacional (PAN), Felipe Calderón.

► Les opcions legals

Paradoxes de la democràcia, o més aviat del sistema electoral en el que se sustenta: el veredict sobre la legalitat d'una elecció en la qual van ser dipositats més de 40 milions de vots està a mans de només set persones –integrants del Tribunal Electoral del Poder Judicial de la Federació (TRIFE)– a qui s'atribueix la capacitat jurídica i moral per valorar les impugnacions del PRD.

Aquests magistrats tenen quatre possibilitats: confirmar el resultat anunciat per l'Institut Federal Electoral (IFE) en els seus recomptes preliminars, que donen un pre-cari avantatge per a Calderón de menys de 250 mil vots; acceptar com a vàlides i suficients per modificar el resultat les queixes del PRD que involucren, segons els

seus dirigents, a unes 50.000 de les 132.000 urnes. De demostrar-se certes les irregularitats assenyalades, l'anunciat triomf de Felipe Calderón podria no ser reconegut. Llavors es podria ordenar el recompte vot per vot, recurs no previst específicament però tampoc prohibit per la constitució mexicana ni per la llei electoral. L'última possibilitat és l'anul·lació de les eleccions, a la qual seguiria el nomenament d'un president interí per part del Congrés o de la seva Comissió Permanent en cas d'aturada, per a un període en el qual s'hauria de convocar uns nous comicis.

Aquesta opció, a partir de la Revolució i la promulgació de l'actual Constitució el febrer de 1917, només té com a antecedent la designació d'Emilio Portes Gil, el 1928, com a interí per la mort del president electe, Álvaro Obregón, assassinat per un fanàtic religiós abans d'assumir la presidència. Sigui quina sigui la possibilitat, els set magistrats del TRIFE hauran de considerar, a més dels elements jurídics i de procediment, la percepció de milions de ciutadans respecte a la invalidesa de les eleccions, demostrada en les mobilitzacions ciutadanes com la

*Només una
clarificació
inqüestionable
podria
convèncer la
població del
veritable
resultat*

de diumenge, que va reunir centenars de milers de persones provinents de tot el país.

► La dreta contraataca

Des de cercles empresarials i en part dels mitjans de comunicació ha començat una campanya que sosté la improcedència de les mobilitzacions com instrument per impugnar una elecció, encara que és obvi que aquesta forma d'expressió posa de manifest la gravetat de la situació. La incertesa sobre la netedat del procés electoral obliga a un aclariment total per la via del recompte vot per vot. Si no, es corre el risc de provocar una divisió més gran en l'electorat que podria conduir a

processos incontrolables de violència. Només una clarificació inqüestionable podria convèncer la població del veritable resultat.

En els dies previs a la darrera manifestació, els comentaristes polítics consideraven possible un descens del suport a López Obrador, pel desgast natural de les manifestacions multitudinàries. En aquestes, si bé l'aparell del PRD ha aportat recursos, s'ha registrat un alt grau de participació espontània en diferents estats i ciutats, que s'organitzen per marxar cap a la capital de la República amb mitjans propis, a diferència del tradicional "transport" de les concentracions polítiques del passat. Els crítics d'aquestes mobilitzacions pregonen que són una amenaça per a la tranquil·litat i el desenvolupament normal de la vida nacional, però per contra no s'hi ha registrat cap acte de violència.

A l'última manifestació, Andrés Manuel López Obrador va cridar per primera vegada a la "resistència civil" de la població en cas d'una decisió del TRIFE contrària a la demanda d'esclariment total de l'eleccions. Negar-se a aquesta exigència provocaria una protesta generalitzada que en res no contribuiria a la pau social. ☐

*La legalitat
d'una elecció
amb més de 40
milions de vots
està a mans de
només set
persones*

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Periodista enxampat

Segona guerra del Líban?

Ajutjar per les informacions publicades els darrers dies, sembla que molts mitjans no sàpiguen exactament què és una guerra. En principi, en una guerra s'enfronten dos bàndols de la mateixa entitat política, ja siguin estats, guerrilles o grups terroristes, per posar un cas insòlit. Si no es compleix aquesta premissa no es pot parlar de guerra sinó de conflicte armat, hostilitats, agressions, atac-resposta...

Per això quan un cronista de *La Vanguardia* parlava el dilluns 17 de juliol de la segona guerra del Líban, s'equivocava. Allò que succeeix al Líban aquests dies són les hostilitats militars entre l'exèrcit d'un estat, Israel, i la guerrilla d'Hezbollah, que evidentment no representa el govern libanès, sinó els seus interessos. En aquest sentit, les informacions publicades fins ara tendeixen a ometre aquesta distinció bàsica, la qual cosa sembla que converteix els dos oponents en iguals, i les seves accions es legitimen per aquesta suposada igualtat. No obstant, el govern libanès no té la responsabilitat de les accions d'Hezbollah, per la qual cosa els atacs israelians haurien de ser vistos com una intromissió flagrant a la sobania d'aquest país, a més d'un crim contra els centenars de víctimes innocents que estan causant.

En certa manera, la impunitat d'Israel per actuar militarment de manera indiscriminada, ja sigui al Líban o a la franja de Gaza, té molt a veure amb l'enfocament erroni que la premsa ha tingut històricament respecte els drets i els límits d'actuació d'aquest país. Si és cert que la opinió pública pot condicionar les polítiques, mentre se segueixi venent la imatge d'un país que es "defensa" dels seus enemics, situacions com les del Líban poden succeir-se indefinidament, sempre que Israel ho consideri oportú.

L'últim programa de "L'orquestra" censurat per Catalunya Ràdio, a la xarxa

L'any 1992 el jutge Baltasar Garzón va fer detenir persones de l'esfera independentista catalana, amb el rerefons dels Jocs Olímpics de Barcelona com a pretext. Al respecte, el programa "L'orquestra" de Catalunya Ràdio que aleshores conduïa el ja desaparegut Jordi Vendrell va reaccionar amb contundència, denunciant aquesta detenció en massa en una tertúlia en la qual van participar, entre d'altres, Josep Maria Terricabras i Modest Prats. Després de l'emissió d'aquell dia, el programa no va tornar a aparèixer a la graella de l'emissora. Tampoc Jordi Vendrell, que no va fer mai cap més programa a Catalunya Ràdio.

La Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ni tant sols va permetre que s'emetés el darrer dels programes de "L'orquestra", l'endemà de la polèmica tertúlia. Les pressions d'un membre del consell d'administració de la Corporació proposat pel PSC passen per ser la principal causa d'aquesta desaparició fulminant. Des de fa tan sols uns dies, a la xarxa es pot escoltar aquest últim programa recuperat gràcies al doctor Miquel Masgrau, que el tenia enregistrat. Fins ara no havia estat possible escoltar cap de les emissions de "L'orquestra" ja que no consta en l'arxiu de Catalunya Ràdio.

El País abusa de l'estadística i les fonts oficials amb el Carnet per Punts

Com s'observa en aquesta portada de *El País* del dia 11 de juliol, el diari afirma que el nombre de víctimes mortals a les carreteres estatals s'ha reduït en un 40% respecte l'any 2005 des de l'entrada en vigor del nou carnet de circulació per punts. La font d'informació —única— en la que es recolzen és la Direcció General de Trànsit. Al seu torn, aquesta institució basa les xifres en un període d'estudi de 10 dies. Un espai de temps insuficient com per afirmar tant categòricament que el carnet per punts redueix un 40% la sinistralitat a la carretera. En qualsevol cas, que la DGT vengui la bondat del nou carnet no és d'estranyar. El que sí és denunciablable és que *El País* s'hi apunti sense miraments, fent propaganda de l'acció de govern socialista, que és qui ha posat en marxa el carnet per punts. A l'interior del diari es matisa que les dades són insuficients per treure conclusions, i que cal prudència a l'hora d'analitzar-les. En aquest cas, la pregunta seria on és la prudència en publicar la notícia en portada.

Antena 3 practica l'"infoteniment" en els seus informatius

No és novetat. Segurament no sorprendrà a ningú. Però no per això deixa de ser destacable. Que els informatius d'Antena 3 tenen més de magazine d'entreteniment que d'informació és sabut de sobres per tothom. I no obstant, els seus són els informatius més vistos a l'Estat Espanyol. Sense entrar en consideracions sociològiques al respecte, el que és evident és que aquesta cadena ha patentat una nova manera de fer informació que podríem definir com a "infoteniment". Allò que tradicionalment ha funcionat en televisió ha estat convertir la informació en continguts entretinguts i amens,

però ara el procés s'ha invertit. Ara es tracta de convertir allò que és simplement "interessant" o entretingut en quelcom rellevant informativament. D'aquesta manera, els seus informatius són una mena de mostra de curiositats absolutament desordenades i sense criteri aparent que pretenen captar l'atenció de l'espectador; i certament, ho aconsegueixen. La informació política i internacional és mínima i superficial. El resultat d'aquest sistema tant eficaç pel baròmetre de les audiències és la desaparició de la informació crítica i consistent en pro de la informació alienadora i banal.

L'altra informació

Les Gavarres

Les Gavarres és una revista que es defineix com "inevitablement etnològica", és a dir, escrita per persones amb la voluntat de conèixer i preservar el seu entorn més immediat. En aquest cas, la serra de Les Gavarres i les comarques que l'envolten: el Baix Empordà, el Gironès i La Selva. La seva vocació de "defensa del territori" va més enllà d'una actitud política, en tant que no vol excloure a cap sector determinat, de la mateixa manera que no va destinada a persones amb una orientació política concreta. De fet, *Les Gavarres* és una publicació on es troba informació històrica, de ciències naturals, zoologia, botànica, micologia, i fins i tot d'excursionisme. La revista és trimestral, i cada número és un exhaustiu recorregut per la realitat d'aquest territori.

Freqüències de ràdios lliures o populars de Catalunya

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Ràdio Klara 104.4FM (València)

solucions gràfiques

[disseny gràfic]

[disseny web]

[www.krdisseny.com]

anticapitalisme
alternatives
contrainformació
solidaritat

illacrua

la revista alternativa
dels Països Catalans

www.illacrua.net

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52

autonomia@autonomiadespectacle.com
AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

ROM MOJITO CACHAÇA
PINYA COLADA CERVESSES
SUCS REFRESCOS VARIS

A LES FESTES, TAMBÉ CONSUMEIX
PRODUCTES SOLIDARIS

tel: 93.498.80.70
www.mercasol.net

Espais emergents

Casal Independentista de Sants, setze anys de lluita des de Barcelona

Enric Borràs Abelló

/espais@setmanaridirecta.info/

Enguany en fa setze que es va posar en marxa el Casal Independentista de Sants "Jaume Compte", situat al carrer Premià, enmig del barri barceloní de Sants. Va néixer amb la voluntat de ser un espai unitari de lluita entre els independentistes del barri i se n'ha convertit, clarament, en el referent. A més però, col·labora activament amb els altres moviments i col·lectius que lluiten per un canvi social a Sants.

Les activitats del Casal

Des del Casal, cada any s'organitzen una sèrie d'actes de manera fixa, com la Calçotada (a la Plaça de Sants, el mes de març), la Festa per la Llengua, en el marc del

Guifre Rodas

Calçotada organitzada pel Casal Independentista de Sants

La Calçotada i la Revetlla de Sant Joan apleguen cada any centenars de persones

Correllengua, la revetlla de Sant Joan i l'acte polític del 10 de setembre. Per una altra banda però, cada mes se sol fer un sopar-debat, i els col·lectius que en formen part proposen activitats que s'organitzen conjuntament amb tot el Casal, com ara tertúlies, projeccions de video, jornades, etc. Ara, durant l'estiu, els divendres es fa cinema a la fresca. Algunes d'aquestes activitats, com la Calçotada i la Revetlla, han assolit un gran ressò al

barri i cada any apleguen centenars de persones a la plaça Osca.

El funcionament

Del Casal, en formen part diversos col·lectius: Endavant, Maulets, l'Assemblea de Joves de Sants i la Brigada Venceremos. També hi ha molts altres grups que en fan ús, i es fan reunions de tota mena. Però el gestionen els socis, aquells qui realment el fan avançar. S'organitza mitjançant un òrgan anomenat "gestora", oberta a qualsevol soci i que es reuneix setmanalment per decidir el dia a dia de l'espai. També hi ha comissions per aspectes tècnics. Una vegada a l'any però, es fa l'Assemblea General del Casal, que és el màxim òrgan de decisió.

L'Insurgent.

L'Insurgent és la revista del Casal, i pretén ser una caixa de ressonància de l'independentisme i les rei-

vindicacions del barri, a més d'una eina per fomentar el debat i estendre idees de canvi social.

El Casal també col·labora amb el Secretariat d'Entitats i l'Assemblea de barri

Se'n fan quatre números l'any, pel cap baix, i s'intenta que en surti un de nou quan es fan les activitats més importants. A part però, el Casal Independentista de Sants també s'encarrega d'escriure una columna a cada número de la

publicació del barri *La Burxa*. Des del Casal, es col·labora amb altres entitats del barri, com el Secretariat d'Entitats de Sants, l'assemblea que organitza les festes majors alternatives i l'Assemblea del Barri de Sants. A més, però, el Casal participa de la Coordinadora de Casals, Alerta Solidària, la Coordinadora d'Associacions per la Llengua i campanyes unitàries com la Campanya Unitària per l'Autodeterminació (CUA).

L'espai físic

El Casal consta de diverses habitacions. En entrar, el primer que es veu, és una petita sala amb una barra, taula i cadires que fa de porta oberta al públic. És oberta cada dia de dos quarts de set de la tarda a les onze de la nit, i divendres i dissabte de les sis de la tarda a les dotze de la nit. És, principalment, des d'on es finança el casal, encara que els col·lectius que en

formen part també l'obren alguns dies per finançar-se. També s'hi pot trobar material, publicacions com *L'Insurgent* i *La Burxa*, etc. Just darrere d'aquesta entrada, hi ha la sala de reunions, que es pot subdividir amb un envà plegable segons les necessitats. És en aquesta segona sala més àmplia des d'on, bàsicament, es fa la feina política i de decisió del Casal i els col·lectius que en formen part. Més enllà hi ha un pati amb taules i cadires que tan pot ser per a fer-hi reunions com per a fer-hi cinema la fresca, qualsevol mena d'acte, o prendre alguna cosa del bar. A més, també hi ha un petit magatzem per guardar-hi material del Casal i dels col·lectius. ☉

Casal Independentista de Sants
C/Premià, 31
Barcelona
935 331 568
barrisants.org/web/jcompte

Espais a la xarxa

La invasió israeliana del Líban a través dels blocs

Enric Borràs Abelló

/espais@setmanaridirecta.info/

El conflicte iniciat amb el segrest de dos soldats israelians per part d'Hesbol·là, ha resultat en una invasió en tota regla del Líban per part de l'exèrcit Israelità. Beirut, la capital del Líban, és la ciutat que ha patit més els atacs israelians. Hesbol·là però, no s'ha quedat de braços creuats, i els seus coets han sorprès els israelians en arribar fins a Haifa, la tercera ciutat més important d'Israel i situada a uns quaranta quilòmetres de la frontera. A més, alguns israelians temen que Hesbol·là disposi de coets capaços d'arribar fins a Tel Aviv. Una manera de veure el conflicte, a part de les notícies dels mitjans tradicionals, són

els blocs personals d'aquells que viuen a la zona, ja siguin libanesos o israelians.

Per guiar-se entre els blocs libanesos escrits en anglès, hi ha dos agregadors de blocs que poden ser de molta utilitat: lebanonheartblogs.blogspot.com i lebanesebloggers.blogspot.com. A través d'aquestes dues adreces, podeu accedir a blocs com lebop.blogspot.com, escrit des de Beirut per diversos col·laboradors i on es mostra la realitat dels libanesos sota les bombes israelianes. Tot i això, cadascú reacciona diferent davant la tragèdia i n'hi ha que barregen humor i ironia amb crides d'ajuda per al Líban, com és el cas de ramziblahblah.blogspot.com. La majoria de blocs libanesos són crítics amb l'atac d'Is-

rael, però també ho són amb les actuacions d'Hesbol·là i d'un govern incapaç de governar el país. Un bon exemple d'aquesta postura és Mustapha Hamoui, que escriu a beirutspring.blogspot.com. La visió dels blocs libanesos però, no és l'única que es pot trobar a la xarxa. Es pot accedir a una llista completa de blocs libanesos, palestins i israelians des de truthlaidbear.com/mideastcrisis.php, i a truthlaidbear.com/mideastcrisis_map.php hi ha un mapa on es marca la situació geogràfica des d'on s'escriuen diversos blocs israelians i libanesos propers a la zona més conflictiva.

Per accedir als blocs israelians en anglès, pot ser útil visitar l'agregador de blocs english.webster.co.il, però hi ha alguns que cal

destacar, com israelibunker.blogspot.com, escrit des d'un refugi antiaeri a Haifa mateix. Per una altra banda, Adrian, autor de expatgghead.blogspot.com també escriu sota el so dels coets a la ciutat d'Haifa, i a rockofgalilee.blogspot.com és possible llegir com veuen la situació dos israelians de Galilea, on també es reben els impactes dels coets. Un altre bloc que pot servir de guia per trobar més escrits des d'Israel és jblogosphere.blogspot.com, que segueix la situació i ofereix enllaços. Ja des d'una aproximació més acadèmica però, clarament pro-israeliana, també es pot consultar meontarget.com, escrit per l'expert en anàlisi militar Elliot P. Choodoff, l'historiador Yisrael Ne'emman i el polític Nir Boms.

Què es cou

Les Jornades Llibertàries s'emmarquen en una campanya per la recuperació de la memòria històrica

Redacció Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Entre el 19 i el 23 de juliol es realitzen al Kasal Okupat del Prat "Alta Tensió" unes jornades llibertàries per commemorar el 70è aniversari de la Revolució, organitzades per diferents persones de col·lectius antiautoritaris pratencs, com el Col·lectiu Llibertari i Antiimperialista Catarko, el propi Kasal, el sindicat CNT i el GEPEAH (Grup d'Estudis Pratencs contra l'Amnèsia Històrica) conformat per historiadors locals. El lloc escollit ha estat un centre social okupat, reconeixent, al parer dels organitzadors, la realitat viva que suposen aquests centres autogestionats i assemblearis de clara essència llibertària, i com no podria ser d'altra forma, no han demanat subvencions ni suports per part de cap institució. La iniciativa s'emmarca dins d'una campanya més ampla de recuperació de la memòria històrica, que va començar a principis d'any amb l'organització d'una comparsa miliciana antifeixista que va desfilar pels carrers del poble dins la rua de carnestoltes, al mateix temps que es repartien milers de folletons divulgatius dels esdeveniments de 1936.

"Han volgut centrar les jornades en el moviment llibertari en haver estat 'el més criminalitzat, oblidat i deformat al llarg de la història'"

► **Cicle de xerrades**
Les jornades inclouen un cicle de xerrades, previstes a les 19.30, que comencen el 19 de juliol amb una dedicada a "La història del moviment llibertari pratenc" a càrrec dels historiadors locals Jordi Ramos, Joan Mateu i Joan Montblanc, en la que repassaran la presència de l'anarquisme a la població, fent especial menció als períodes republicans i a la Guerra Civil, quan el moviment va tenir un protagonisme hegemònic, i també, en la posterior repressió franquista amb l'empresonament, mort i exili de molts dels revolucionaris locals. Per primera vegada s'intentaran donar unes xifres

Marxa a la rua de carnestoltes de la comparsa miliciana antifeixista durant al mes de Febrer

aproximatives de l'amplitud de la mateixa. El cicle de xerrades continua el dijous 20 de juliol amb la participació de l'historiador Ferran Aisa, (autor dels llibres *La cultura anarquista a Catalunya* i *Una història de Barcelona: Ateneu Enciclopèdic Popular*), que sota el títol: "Arrelament, cultura i acció de l'anarquisme a Catalunya", donarà una visió global del moviment llibertari i la seva història en l'àmbit català. Finalment el divendres 21 hi haurà un debat denominat: "Conceptes de l'anarquisme a l'actualitat" on es vol reflexionar sobre els diferents conceptes i interpretacions de l'ideologia llibertària, l'evolució i l'estat actual del moviment anarquista.

A més de les xerrades, les jornades comptaran amb una exposició sobre la temàtica que estarà present durant tots els dies. El dissabte 22 a les onze del matí es realitzarà "La ruta de l'anarquisme" consistent en un passeig comentat per diferents llocs del Prat de Llobregat relacionats amb el moviment llibertari, especialment en el període de la Revolució. Durant el transcurs de l'acte es preveu fer un acte d'homenatge als lluitadors antifeixistes i inaugurar una plaça amb el nom de "19 de juliol de 1936". Al migdia els actes continuen amb una pael·la popular prevista per les 14h, per la qual cal confirmar assistència i que valdrà 6 euros, sent l'únic acte de pagament de totes les jornades. A les onze de la nit es farà un concert a càrrec dels

grups K.I.L.L. (Punk-Cornellà), Zermeno (Heavy-Prat) i Mugambu (Reggae festiu-Vilanova). Les jornades finalitzen el diumenge 23 amb una representació teatral a càrrec de la companyia vilafranesca La terra teatre amb una adaptació actualitzada del clàssic de Dario Fo *Mort accidental d'un anarquista*.

► **Recuperant memòria històrica**
Al parer dels organitzadors, les jornades s'han volgut centrar en el moviment llibertari en haver estat "el més criminalitzat, oblidat i deformat al llarg de la història", però no volen oblidar la resta de persones que van lluitar "contra el feixisme i per la Revolució" i pretenen fer un anàlisi global del període. Un dels objectius principals és "recuperar la memòria històrica, degut a l'absolut silenci que encara es manté, especialment a nivell local, i el desinterés evident de les institucions". Expliquen que el cas del Prat, en quant a la memòria històrica, és absolutament deficitari: "Després de 70 anys encara no existeix cap estudi que expliqui els fets d'aquesta revolució i la Guerra Civil. El silenci continua instaurat sobre aquest període i les autoritats no han emprés en tots aquests anys cap projecte que expliqui una part tan important de la memòria popular". Al Prat de Llobregat la versió de la Guerra Civil és la que durant més de 40 anys va imposar el franquisme. Els organitzadors afirmen que "és absolutament vergonyós que únicament sabem el nombre de

morts durant el període produïts per incontrolats, que van rebre any rera any les missses i altres actes oficials del franquisme, però encara es desconeixen el nombre

"La pèrdua de memòria històrica ha deixat sense nom centenars d'empresonats a camps de concentració i presons, batallons de treballadors, afusellats, morts als fronts i exiliats"

de les víctimes de la mateixa repressió franquista". Aquesta amnèsia a nivell local "ha deixat sense nom els centenars d'empresonats en camps de concentració, batallons de treballadors i presons, els morts a l'interior de les mateixes i els afusellats, els centenars que es van mobilitzar i els que van deixar la vida als fronts, els exiliats, etc. A dia d'avui el seu sacrifici continua oblidant-se de forma vergonyant". A la vegada volen reivindicar "els avenços socials que van instaurar els revolucionaris i que han estat oblidats darrera de la tòpica i falsa imatge de l'anarquista assassí de monges quan la realitat va ser molt més profunda i complexa".

Durant aquests dies l'únic acte que es realitzarà a la població per recordar el període seran aquestes jornades. Les institucions pratencs no tenen previst cap acte tot i haver-se declarat el 2006 l'any de la memòria. "Orgull, memòria i esperança" és el lema amb que signen el cartell. Tota una declaració d'intencions. ◉

Per contactar:

ORGANITZEN:
Catarko | CNT Prat | KOP-Alta Tensió |
GEPEAH Grups d'estudis pratencs contra l'amnèsia històrica
PODEU TROBAR EL PROGRAMA A: WWW.KASALPRAT.ORG

www.kasalprat@moviments.net

Participació i drets socials al Tinto de Verano

✉ Gemma Garcia

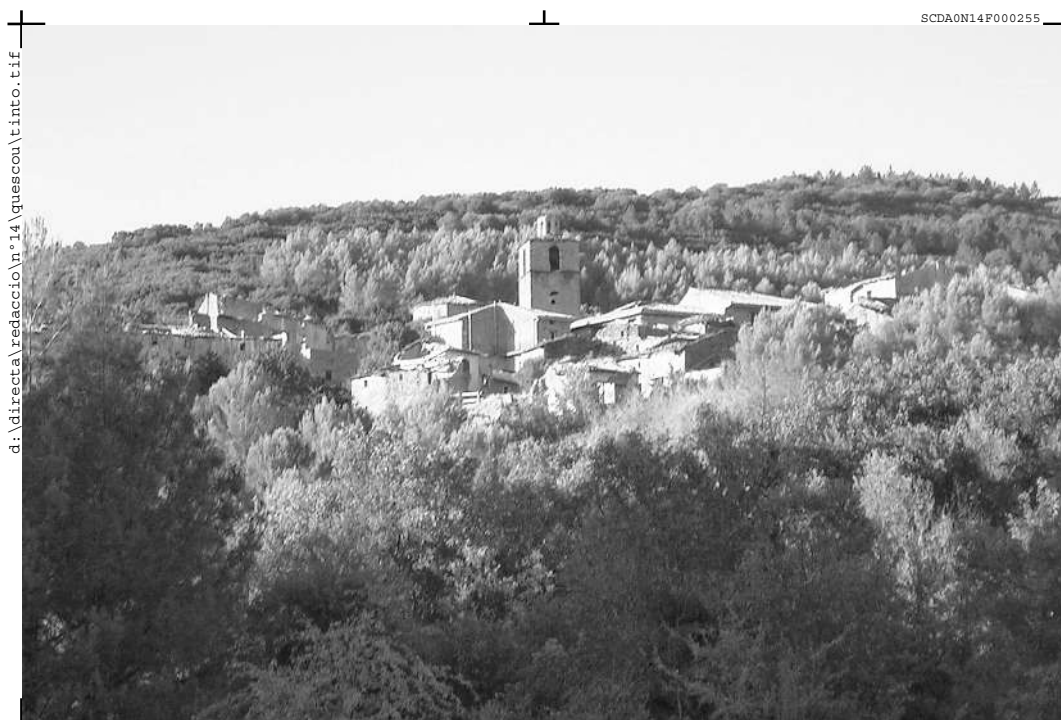
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Com cada estiu des de fa quatre anys, els moviments socials d'arreu de l'Estat espanyol, tenen una cita a la vila de Ruesta, al pre-Pirineu aragonès. Es tracta de la 4a trobada-campament d'estiu que se celebra entre el 21 i el 25 de juliol i que vol ser un encontre informal per conèixer, parlar i debatre, però també per divertir-se i descansar. Per aquest motiu, el programa combina xerrades i debats amb activitats més lúdiques.

“El Tinto de Verano és una trobada informal entre persones i col·lectius per crear vincles que ens apropin cada vegada més a una societat més justa, igualitària, solidària i respectuosa amb el medi ambient”

Binomi participació-drets socials

Enguany, els tallers que es proposen des de l'organització giren entorn dos eixos: la participació i els drets socials. Segons

Les jornades es fan a Ruesta, Osca, prop dels Pirineus Centrals

Esther Julia

un membre d'Ecologistes en Acció, la participació és un aspecte de l'activitat militant que ha preocupat sempre. Sovint, dins els grups s'observa una “assimetria de participació”, de “visibilitat” i d’“adquisició de responsabilitats”. Dins aquest eix, també s'engloba la resposta de la societat a les activitats que organitzen, perquè “en cada evaluació, ens plantegem com podem fer que la gent senti que pot participar”, afegeix.

La lluita pels drets socials, representa una part important de l'activitat dels col·lectius que participen al Tinto de Verano. Segons aquest membre d'Ecologistes en Acció, cada col·lectiu manifesta la resistència i la proposició d'alternatives davant el deteriorament dels drets socials i l'increment de la precarietat global. En aquesta trobada, volen centrar més atenció en aquelles persones immigrants, que pel fet de “qüestionar el paper del tre-

ball assalariat”, adoptar la “desobediència com a forma de reivindicació” o viure en “barris que representen guetos de pobresa”, se les nega qualsevol dret social.

“Enguany els tallers giren entorn la participació i els drets socials”

El dissabte pel matí es presentarà un taller sobre passos d'un procés participatiu i el que significa participar. Enmarcats dins l'altre eix, podem trobar tallers com el de “presó i exclusió social”, i d'altres centrats en la immigració. En la línia de drets socials, també es tocarà el tema de la vivenda i d'algunes alternatives, com el taller de construcció de cases de palla (desenvolupat al Què es

Cou? de DIRECTA número 6). Però no tot seran xerrades i tallers, també hi haurà activitats lúdiques, com els tallers culturals, narració de contes, balls, teatre, videfòrums i una visita a l'Embasament de Yesa.

Gent de la CGT, d'Ecologistes en Acció, de la Xarxa estatal contra l'exclusió social Baladre, de l'Observatori del Deute, o del MOC-Alternativa Antimilitarista són part de l'organització d'aquesta trobada. S'hi afegeixen també, gent de col·lectius locals com

Zambra de Màlaga, la Tavaya de Logroño, La Xarxa de Sant Andreu i ARA! Santa Coloma. El contingut del Tinto de Verano s'ha creat a partir de les inquietuds de tots aquest col·lectius.

Mosto de Verano

Des de la Xarxa de Sant Andreu (Barcelona) s'han organitzat les activitats per a les nenes i nens que assiteixin a la trobada. Aquest nou espai s'anomena Mosto de Verano i pretén facilitar la participació de la mainada, i abordar també algun tema comú amb els adults. En aquesta línia, el diumenge pel matí, hi ha un taller sobre immigració i solidaritat per treballar paral·lelament, que conduiran conjuntament la Xarxa amb CGT i la Biblio (Madrid).

El poble on se celebra aquesta trobada, Ruesta, va ser cedit el 1998 a la CGT per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre per combatre la despoblació rural que es va originar amb la creació d'embarassaments. Ruesta fou abandonat el 1959, ja que la construcció de l'embarassament de Yesa va provocar la inundació de les terres de cultiu, mitjà de vida dels seus habitants.

Des de l'organització es presenta el Tinto de Verano 2006, com una trobada informal entre persones i col·lectius que ajudi a “crear vincles que ens apropin cada vegada més a una societat més justa, igualitària, solidària i respectuosa amb el medi ambient”. ☺

Per contactar:

Enllaç Tinto de Verano 2006:

<http://www.nodo50.org/tintodeverano>

Llista Tinto de Verano:

<http://listas.nodo50.org/cgi-bin/mailman/listinfo/tintodeverano>

tintodeverano@listas.nodo50.org

Cinc associacions treballen juntes contra l'assetjament laboral i escolar

✉ Gemma Garcia

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Més del 20 per cent de treballadors i treballadores catalanes pateix algun tipus d'assetjament laboral. Aquesta xifra correspon a la quantitat de casos que es denuncien, per tant no als que existeixen, perquè “encara hi ha moltes persones que no s'atreveixen a aixecar la veu i denunciar que estan patint vexacions o maltractaments en el seu lloc de treball”. Són xifres i declaracions de la Federació Catalana d'Associacions contra l'assetjament laboral i escolar (FEDALE) que va presentar-se en roda de premsa el passat 21 de juny, a l'Hospitalet de Llobregat. La Federació està integrada per l'Associació contra la Persecució Escolar

“Ens hem agrupat per tenir més força a l'hora de reivindicar davant les administracions que dediquin més atenció a les persones que pateixen assetjament laboral o escolar”

(ACAECAT), l'Associació Alt al Mobbing (ASAM), l'Associació de Victimes de l'Assetjament Laboral de Catalunya (AVALC), la Plataforma Pablo Díez i el Servei Europeu d'Informació sobre el Mobbing (SEIEM). Cal recordar el cas de Pablo Díez, conductor de Transports Metropolitans de Barcelona, que va suïcidar-se després d'un acomiadament improcedent.

“Ens hem agrupat amb la finalitat de tenir més força en el moment de reivindicar davant les administracions que dediquin més atenció a les persones que pateixen aquest problema, que està molt més generalitzat del que la societat pensa”, ha declarat José Moreno, president de la Federació. Des de la FEDALE consideren que ni els sindicats ni les administracions han fet suficient per donar solució a aquest problema i,

demanen crear un organisme que depengui de la Generalitat i que amb la Federació, gestioni i actui davant les denúncies d'assetjament laboral i escolar. Els responsables de la Federació també han proposat que els actes repetitius de persecució es considerin un delicte.

La FEDALE té la voluntat de particularitzar les denúncies i el recolzament concret a cadascuna de les associacions i víctimes. I prosseguir d'aquesta manera, amb la lluita contra l'assetjament laboral i escolar. ☺

Per contactar:

Des de la pàgina web de SEIEM podeu

accedir a notícies de la Federació Catalana

www.sedisem.org/fede_cat.htm

federaciocatalanaacoso@yahoo.es

MONDIALI ANTIRAZZISTI, 10 ANYS D'ESPORT SOLIDARI I NO COMPETITIU A ITÀLIA

Quan el futbol és anticomercial

Prop de 5.000 persones han participat entre el 12 i 16 de juliol del Mundial Antirazzista, un esdeveniment polític i esportiu que se celebra des de fa 10 anys a la Reggio Emilia italiana. El Mundial ha aplegat l'edició d'enguany 204 equips, formats per homes i dones, provinents bàsicament d'Europa, tot i que també han participats grups provinents de l'Orient Pròxim, el nord d'Àfrica i dels Estats Units

Elba S. Mansilla / Pablo Tudela
/cultura@setmanaridirecta.info/

El projecte es realitza al Parc d'Enza de la petita ciutat de Montecchio, una població d'uns 20.000 habitants a 15 kilòmetres de Parma. El parc es converteix en zona d'acampada, amb 16 camps de futbol-7, així com diferents espais on es realitzen concerts i activitats polítiques i socials. Tot i que el centre d'atenció és el torneig futbolístic, a la plaça antiracista s'han desenvolupat activitats com ara la presentació de la campanya Coca-Cola World Cup Killer, l'exposició fotogràfica sobre la infantesa a Chiapas o la presentació del projecte Africa Comics.

Cultura ultra popular
El Mundial és una iniciativa dels col·lectius Projecto Ultra e Istoreco i compta amb la col·laboració de l'Ajuntament de Montecchio i de la província. Projecto Ultra és una plataforma creada el 1995 per a defensar i promoure els valors de la cultura ultra popular i original, que treballa per a eliminar la xenofòbia i el racisme de dins i fora del camp. Compta amb un arxiu únic en el món sobre el moviment ultra organitzat i treballa per acabar amb l'excessiva comercialització de l'esport i per trencar el binomi ultra-violència. Són també cofundadors de l'organització internacional Football Against Racism in Europe (FARE).

L'altre col·lectiu, l'Institute for the History of the Resistance and Contemporary Society (Istoreco) treballa des de fa 35 anys en estudis històrics sobre el feixisme, la Segona Guerra Mundial, l'antifeixisme i la resistència. Desenvolupen diverses activitats antiracistes amb joves com ara intercanvis estudiantils internacionals, la recuperació de la memòria històrica a través de seminaris, exposicions i excursions organitzades seguint les rutes dels partisans... Disposen d'un important fons documental i bibliogràfic especialitzat en aquesta temàtica.

Totalment gratuït
El Mundial és un esdeveniment totalment gratuït que té un pressupost al voltant dels 194.000 euros. Una tercera part és coberta per l'administració local i regional, mentre que la resta es cobreix a través dels ingressos del bar i l'edició de material. Durant 4 dies, més de 300 persones participen de l'organització del servei de bar-restaurant, la neteja i manteniment de

l'espai, els serveis d'infermeria, l'arbitratge i organització del torneig i el muntatge i sonorització dels diferents espectacles musicals. Els organitzadors del torneig busquen any rera any fomentar l'autoorganització i la presa de responsabilitat dels col·lectius participants, fomentant la descentralització i autonomia de les diferents àrees del Mundial. Com a novetat del 2006, el torneig ha comptat amb l'esponsorització del COOP, una cooperativa que treballa en la venda i distribució de productes de comerç just, solidari i ecològic.

Caràcter no competitiu
El campionat té un marcat caràcter no competitiu i anticomercial, que queda expressament recollit en les normes de joc, per tal de defugir d'actituds antiesportives, agressives i competitives en el camp. Prova d'això és el fet que la fase final del campionat es resolgui únicament en la tanda de penals. D'altra banda, les faltes greus i intencionades, realitzades tant dins com fora de l'àrea, se sancionen

sempre amb penal. Així mateix, la segona falta intencionada implica la victòria automàtica de l'equip adversari. Un altre criteri de l'organització és que totes les pilotes que es fan servir durant el torneig tinguin garantia de no provindre del treball i l'explotació infantil.

Al Mundial hi ha més d'un guanyador. Enguany, els guanyadors dels tornejos futbolístics en categoria masculina han estat els African Stars FC, nigerians afincats a Budapest, i l'Antifa Kickers de Berlin, equip guanyador del torneig femení. A part dels trofeus de bàsquet i voleibol, s'entreguen tot un seguit de premis, entre d'altres, la Copa Fair Play –atorgada al Dinamo Wintrad, de Kassel, Alemanya–, la copa a l'equip que ha fet més quilòmetres per arribar al torneig –guanyada per l'Antiborder Patrol, de Texas, EUA– o la Copa Invisible, concedida a les 27 persones empresonades des de l'11 de març d'enguany per participar en una manifestació antifeixista a Milà.
Més informació:
www.mondialiantirazzisti.org

Torneig contra el neoliberalisme al Forat de la Vergonya

Una iniciativa en la línia d'unir futbol i reivindicació social és la que va organitzar el Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista el 17 de juny al Forat de la Vergonya de Barcelona. El segon Encontre Futbolístic per la Humanitat i Contra el Neoliberalisme va reunir 24 equips amb uns objectius clarament lúdics: "Si pateixes de asambleitis la teràpia et surt gratis: canvia per un dia l'acta pel marcador, el moderador per l'àrbitre, i aquesta cambra tan àmplia

i amb vistes' on et reuneixes per una jornada al parc i al sol". Hi van participar, entre d'altres, equips com Los del Forat, L'Aixada Cooperativa, l'Ateneu Llibertari de Sants, Piedra, papel y mechero, Kan Kadena Balompié, Contrabanda, Banda en Contra o el Rayo Vallesano. Una altra iniciativa similar és el Torneig de Futbol Sala Antiracista, que des de fa tres anys organitza l'Ateneu Corberenc, i que va celebrar-se el passat 1 de juliol a Corbera de Llobregat.

Riure a cabassos

PLE DE RIURE

On: Platja d'Ocata, El Masnou

Quan: del 18 al 22 de juliol

WWW.PLEDERIURE.COM

✉ **Lèlia Becana**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Fa 10 anys es va celebrar el primer Festival Internacional de Teatre Còmic al Casino de Masnou (El Maresme); en aquell moment va ser una proposta innovadora en el món del riure doncs no existien festivals específics d'aquesta habilitat. Van ser els tres membres de Chapertons els pioners en iniciar aquest camí que avui es consolida com una trobada d'artistes de fer riure: humoristes, pallassos, músics, tots hi tenen cabuda. Per les seves carpes han passat grups que ocupen ara els grans teatres de l'escena barcelonina: Tricicle, Pep Bou, Faemino y Cansado, Carles Flavià, Teatre de Guerrilla, Vol Ras i fins i tot el mític Gila.

Però el temps passa i plou molt, els Chapertons són ara els directors artístics, ha augmentat el planter d'empreses col·laboradores, del Casino s'ha passat a ocupar tot el poble —amb el beneplàcit de l'Ajuntament— i enguany aplegarà noms com Toni Albà, Leo Bassi, Marcel Gros —que farà les vegades de presentador—, les T de Teatre i el clown Moshe Cohen, cadascú

amb el seu art, però amb un únic objectiu, fer de la vida un motiu de riure.

Trampolí internacional

Tot i ser un festival d'àmbit internacional, és notable la presència de companyies vingudes d'arreu dels Països Catalans amb els seus espectacles, alguns creats per a l'ocasió i d'altres entranyables de tan vistos. Aquesta és una cita obligada per a les companyies que estan de gira pel país i també per aquells que volen projectar-se durant el curs vinent. Amb la gràcia, això sí, d'un marc incomparable com la platja i els carrers del Masnou en les caloroses nits d'estiu.

Al llarg d'aquests dies trobarem l'incombustible pallasso Pep Callau, el muntatge "Girafes" de Xirriquiteula, Desastrosus Cirkus, la Cia del Foc, i una gala de pallassos el darrer dia amb Tortell Poltrona, Chapertons, i el Dr. Soler entre d'altres.

El pallasso Monti serà el mestre de cerimònies de la inauguració i la cloenda anirà a càrrec de la petarda discmòbil de les Chanclettes, un nou model d'orquestra de festa major.

RebeldeMule, xarxa d'intercanvi de documental de denúncia

"Compartir és rebel"

LA WEB:
WWW.REBELDEMULE.ORG

✉ **Roger Palà**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Una de les múltiples definicions del concepte cultura és aquell conjunt de coneixements que permet a algú desenvolupar el seu pensament crític. Veient la programació habitual de la televisió, de les cartelleres del cinema o els grans llençaments discogràfics de les multinacionals de torn, aquest concepte de cultura esdevé una quimera.

RebeldeMule vol suplir la manca d'opcions en la recerca constant dels qui no es conformen amb les directrius de consum del mercat a l'hora d'alimentar-se culturalment. La idea neix de la inquietud per la temàtica política i social, per temes que són pròxims però poc divulgats. La web vol ser un altaveu i un aparador compromès amb la divulgació de tot tipus de material alternatiu. Cinema, documental, còmic, textos, audiolibres, música, gravacions de ràdio... Qualsevol cosa que estimuli la denúncia crítica.

L'objectiu és la divulgació de la cultura, que els impulsors de RebeldeMule entenen lliure, econòmic i sempre disponible.

Internet és l'eina definitiva per aquesta finalitat. La pàgina web disposa d'un fòrum organitzat en categories on es poden trobar les diferents produccions. El material es pot descarregar a través de les xarxes p2p dels usuaris de RebeldeMule, però també hi ha material de descàrrega directa.

Novetats i clàssics

A RebeldeMule hi trobem documentals com el recentment estrenat *El taxista ful*, i clàssics com *La batalla de Euskalduna*, *Sanfermines 78*, *Shoah*, *Los espigadores y la espigadora* o *La columna de los 8.000*. Les aportacions al projecte creixen de manera constant, a un ritme que fa aparèixer el dubte de quan temps trigaran els inefables gestors de l'SGAE en fixar-se en aquesta iniciativa que, evidentment, passa per damunt de tots els conceptes clàssics del copyright.

La millor manera de conèixer el projecte és fer-hi una volta vosaltres mateixos i tafanejar la quantitat de material que hi apareix relacionat. Tot i que el cinema és el protagonista, també hi podreu trobar música, audio llibres o curtsmetratges.

VIRUS EDITORIAL

c/Aurora núm. 23
08001 Barcelona
www.viruseditorial.net

NOVETATS

El tsunami urbanizador
Ramón Fernández Durán
88 pàgines / 16 euros

La Negra
Raul Zelik
287 pàgines / 18 euros

Mazoni

ESGARRAPADA

BANKROBBER / 2005 / POP-ROCK

WWW.BANKROBBER.NET

Fa unes setmanes parlavem del PopArb, el festival que, des de 2005, mira de donar cabuda a tot el que dona de sí la nova escena catalana de pop independent. I en aquesta categoria entraria el segon disc de

Mazoni, l'alter ego de Jaume Pla, en altres èpoques impulsor del grup Holland Park. Editat pel petit segell BankRobber, Esgarrapada és un disc que posa una pedra més en el complicat edifici que, de mica en mica, van construint tots aquells que volen fer pop en aquesta llengua sense recórrer als tòpics que van assentar durant els anys noranta les formacions clàssiques de l'anomenat de l'anomenat 'rock català'.

En aquesta feina està també la gent de BankRobber, que ha editat fins ara discos com el Vival (2004) de Sanjosex, o el Somnis de Llop del polifacètic

Guillamino, un curiós personatge que ha estat el primer en atrevir-se a fusionar el rap i la música electrònica amb la sardana. Aquesta discogràfica de format gairebé familiar, amb seu a la Bisbal de l'Empordà però amb un radi d'acció que abarca tot el país, treballa amb els seus músics de manera minuciosa i no oblidia els detalls a l'hora de donar a conèixer noves propostes musicals.

Esgarrapada, que va sortir a primers d'any però que finalment ara distribueix de manera més comercial K Industria, comença ballable i seductor amb "Gesid", condueix fins a un bar de carretera amb "Com he arribat aquí?" i es torna destripat i encomanadis amb "No tinc temps", escollida cançó de l'estiu a la novíssima ICat FM. "Esclatasangs" fa de frontissa punk del disc, repassant els set

dies de la setmana d'una manera històrica, per calmar-se després amb "Perduts en la boira (però agafats de la mà)", i "Que sí, que sí" en un ambient pop. La més rockera "De mans i peus" desemboca a balada tràgica que és "Virgínia i el pantà". Mazoni arrodoneix el disc amb "Ulls de gat mesquer" i la versió fidel de la "Cançó 7a en colors" de Pau Riba.

Aquest seria un dels referents de Mazoni, com a mínim pel que fa a la música catalana. Però a nivell internacional, Jaume Pla es fixa en els clàssics: Beatles, Rolling Stones, The Kinks o Beach Boys són alguns dels referents que podem trobar en aquest disc. Però també d'altres clàssics, els dels 90, perquè també hi podem trobar pinzellades que sonen a Beck, Primal Scream o Radiohead.

ROGER PALÀ

Orchestra Fireluche

JA VEUREM PER QUÈ PERÒ HI HA MOLTES COSES INEXPLICABLES | EDICIONS SINGULARS | 2006 | MÚSICA DE JOGUINA

Hereus de la tradició del músic nordcatalà Pascal Comelade, l'Orchestra Fireluche forma part d'una nova fornada de grups que fan servir instruments de joguina i, en alguns casos, de pròpia fabricació per elaborar la seva música. És el cas de grups com Cabo San Roque o Don Simón y Telefunken. La Fireluche està formada per dotze components que fusionen tota mena

d'instruments tradicionals amb juguines i altres objectes, en composicions completament instrumentals. Però la Fireluche no es perd en l'estètica, sinó que elaboren una proposta d'atmòsferes diferenciades, de temes ballables com "Fines i divines" fins a d'altres més joganers com "logurts blaus". Un disc carregat de detalls per escoltar en més d'una ocasió. R.P.

Mugaldekoak

MUGALDEKOAK | GAZTELUPEKO HOTSAK | 2006 | CANÇÓ

Mugaldekoak significa 'De la frontera', i d'això va aquest curiós disc editat per uns artesans de la música, la petita discogràfica basca Gaztelupeko Hotsak. Aquesta proposta poeticomusical sorgeix de la presentació del poemari homònim del jove autor basc Edu Zelaïeta, editat per Susa l'any 2004. Després de diversos recitals, el repertori del disc, en català i en euskera, es consolida dins la XII Trobada d'Escriptors al Pirineu del 2005, dedicada al País Basc. Amb la complicitat del català resident a Vitòria

Jordi Serra (traduccions i lectures), Zelaïeta hi inclou, a més de les seves poesies, musicacions de versos de Joan Margarit i Miquel Martí i Pol. Els músics que acompanyen el poeta i el traductor són Beñardo Goietxe (veu i guitarra) i Raül García Etxebarria (guitarra, serra, harmònica i veu). El resultat són una sèrie de cançons que canten des de i sobre les fronteres interiors i exteriors, des de punt de vista del qui és conscient que s'han de superar. R.P.

Salvador Allende (2004)

DIRECTOR I GUIONISTA: PATRICIO GUZMÁN | Gènere: Documental | Durada: 100 minuts | Idiomes: VO (espanyol), VOSC, VOSE

El documentalista Patricio Guzman es va exiliar de Xile a causa del cop d'estat del general Augusto Pinochet. El seu darrer documental, Salvador Allende és un retrat personal, poètic, de les conseqüències de la sensació de desarrelament que sent aquell que torna al seu país i descobreix de cop totes les transformacions que ha sofert amb els anys. Per establir un vincle amb el present, busca les restes del Xile del passat indagant en la figura del polític Salvador Allende, president electe derrocat militarment. Guzmán, que va il·lustrar les respostes reaccionaries contra el govern Allende a la històrica trilogia La batalla de Chile, deixa en aquest treball la vessant més política i s'aproxima a la part més humana del president derrocat. R.P.

cultura@setmanaridirecta.info

Aquest dimecres dia 26 el Casal d'Amistat amb Cuba de Badalona celebra la **Fiesta Nacional Cubana**, en record i homenatge a l'atac a les casernes Mocada de Santiago de Cuba i Carlos Manuel de Céspedes de Bayamo per part d'uns habitants farts de la dictadura de Fulgencio Batista. Un taller de ball caribeny, una xerrada i un ball són alguns dels actes amb els que podreu recordar aquesta part de la història. Serà a partir de les sis de la tarda a la plaça de Trafalgar de Badalona.

L'associació de Naturalistes de Girona organitza el concurs de fotografia centrada en la naturalesa. El termini de presentacions finalitza el 30 de setembre.

Bases a:
naturalistesgirona.org/fotografia

Al Museu Nacional d'Art de Catalunya hi podreu visitar la mostra de fotografies **Mirades paral·leles**, una selecció d'imatges de les postguerres italianes i espanyoles i fins a finals dels seixanta del darrer segle. Retraten els anys de la reconstrucció així com la substitució de l'economia agrària per la industrial. Fins el 3 de setembre al Palau Nacional de Barcelona.

Arts visuals

- DIJOUS 20**
20h | Ateneu Llibertari de Sabadell | Ptge. Edgar Ricetti, 18 | Sabadell | VIDEO | Passi de *Tierra y libertad*, de Ken Loach. Després hi haurà una actuació sorpresa i sopar vegetarià/vegà.
21h | RAI Art | c/ Carders, 12, ppal | Barcelona | Projectió de *Los idiotas*, de Lars Von Trier. 2euros.
- DIVENDRES 21**
21h | plaça de les "canastes" | c/Rosselló entre Sicília i Nàpols | Barcelona | CINEMA A LA FRESCA | *El Taxista Ful*. Organitza: Ateneu Popular de l'Eixample.
- DISSABTE 22**
17.30h | Filmoteca | Av. Sarrià, 33 | Barcelona | CINE | *Vides rebels*, de John Houston. 2'70 euros
- DIMARTS 25**
20h | Ateneu Llibertari de Sabadell | Ptge. Edgar Ricetti, 18 | Sabadell | VIDEO | Passi d'*Operació Nikolay*. L'assassinat d'Andreu Nin.

Divulgació

- DIJOUS 20**
19:30h | KOP-Alta Tensió | c/Dr.Soler i Torrents, 36 | El Prat del Llobregat | Xerrada: "Arrelament, cultura i acció de l'anarquisme a Catalunya" a càrrec de Ferran Aisa, historiador i autor dels llibres *La cultura anarquista a Catalunya* i *Una història de Barcelona: Ateneu Enciclopèdic i Popular*. Dins les Jornades Llibertàries 1936-2006 organitzades per Catarko, GEPCAH "Grups d'estudis pratencs contra l'amnesia històrica", CNT Prat, KOP-Alta Tensió.

Arts escèniques

- DIJOUS 20**
22h | Casal de Sarrià | c/ Eduard Conde, 22 | Barcelona | Cicle de circ. Gratis. Fins el 30 de juliol, i de dijous a diumenge | Antic Riereta Teatre | c/ Reina Amàlia, 3 | Barcelona | Obra *Leyenda del tiempo* de Felipe Cabezas. Adaptació de la comèdia *Así que pasen quinze años*, de Federico García Lorca. 10 euros.
- DIVENDRES 21**
21h | Espai Jove de l'Eixample | c/ Ali-Bei, 120 | Barcelona | Espectacle de dansa *Tracing* amb la Companyia Pan, Luz y Mantequilla. L'obra se centra en explorar les relacions que s'estableixen entre els objectes, la memòria i l'espai físic en el que ens movem. 3 euros.
- DIUMENGE 23**
19h | KOP-Alta Tensió | c/Dr.Soler i Torrents, 36 | El Prat de Llobregat | *Mort accidental d'un anarquista*. Adaptació de l'obra de Dario Fo per la companyia "La Terra Teatre" de Vilafranca.
- DILLUNS 8**
21h | RAI Art | c/ Carders, 12, ppal | Barcelona | RAI-poesia. Sessió oberta de lectura. Gratis.
21.30h | Jardí de l'Ateneu Barcelonès | c/ Canuda, 6 | Barcelona | Freud i la poesia: lectures poètiques. A càrrec de Carles Hac Mor i Josep Pedrals. En commemoració del 150è aniversari del naixement de Sigmund Freud.

Música

- DIVENDRES 21**
22h | CC Matas i Ramis | Barcelona | Concert del cantautor Daniel Higiénico. Dins el cicle *Nits torrades*.
- DISSABTE 22**
22h | Ateneu Popular Octubre | c/ Badajoz, 23 | Barcelona | Festa concert per Cuba en motiu de la *Fiesta nacional*, amb l'actuació del cantautor José Merino, begudes de la terra i mojitos a preus populars.
23h | Carrer Sant Jaume | Rubí | Concert de Zulu 9.30, música mestissa.

SORTIM DE CASA

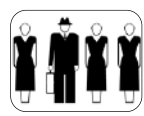
DIJOUS 20
20h | Plaça Sant Jaume | Barcelona
CONCENTRACIÓ EN SUPORT A PALESTINA I EL LÍBAN
Convoquen: Xarxa d'Enllaç amb Palestina i Comunitat Palestina, entre d'altres

DIJOUS 20
20h | Subdelegació del govern | Girona
CONCENTRACIÓ PER PALESTINA I EL LÍBAN

DIJOUS 20
20.30h | Plaça del Mercadal | Reus
CONCENTRACIÓ DE SOLIDARITAT AMB EL POBLE PALESTÍ
Contra l'agressió militar del govern israelià a Gaza, Cisjordània i Líban. Convoquen el Consell Municipal de Cooperació i Solidaritat

DISSABTE 22
11h | KOP-Alta Tensió | c/Dr.Soler i Torrents, 36 | El Prat del Llobregat
"LA RUTA DE L'ANARQUISME"
Ruta a peu documentada pels llocs més emblemàtics de la revolució i l'anarquisme pratenc. Ofrena floral als lluitadors antifeixistes i inauguració de la plaça 19 de juliol de 1936

DISSABTE 22
12h | Plaça dels Països Catalans | Barcelona
MANIFESTACIÓ EN SUPORT ALS I LES TREBALLADORES DEL MERCADONA, EN VAGA DES DE FA TRES MESOS

DISSABTE 22
18-20h | Figaró
JORNADA DE SOLIDARITAT AMB CUBA
Xerrada sobre actualitat de Cuba, sopar i concert. Organitza: Brigada Catalana Venceremos! + Ajuntament del Figaró

La indirecta

ENTREVISTA // MAURICIO ACOSTA, SOMOS SUDACAS, BOGOTÀ

“A Colòmbia se segueix assassinant membres dels moviments socials”

Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Mauricio és membre del col·lectiu de comunicació alternativa Somos Sudacas, amb nou anys de treball incidint en el context polític d'un país llatinoamericà amb 60 anys de guerra. Allà realitzen un programa de ràdio des de fa cinc anys des de l'empresa pública (Inravisión), que en ser privatitzada (RCTV) va tancar els seus espais al grup. Avui dia impulsen la construcció d'un centre social autogestionat a Bogotá per a facilitar l'articulació d'iniciatives populars. També són presents a 12 emissores municipals i altres escolars.

Mauricio Salas, de la revista “Somos Sudacas”

“Somos Sudacas fa referència als no escoltats, a la veu dels sense veu”

Per què el nom de Somos Sudacas?

Sudaca és l'apel·latiu despectiu per als llatinoamericans a Europa. Té una connotació de discriminació, exclusió i estigmatització. Nosaltres el reprenem de forma reivindicativa, doncs a Colòmbia la gran majoria és exclosa social, política i econòmicament. Somos Sudacas fa referència als no escoltats, a la veu dels sense veu.

Com és el vostre programa de ràdio?

És un programa d'anàlisi política on es discuteixen temes de vital importància per al país, procurant comptar amb la participació d'analistes, organitzacions o sectors que no tenen espai a altres mitjans de comunicació. Complementem les discussions amb música reivindicativa i juguem amb els sons i discursos a través de creatius.

Quin és el panorama de la comunicació enfront dels grans mitjans? Esteu limitats?

A Colòmbia hi ha una greu concentració dels mitjans de comunicació i això comporta un discurs unificat per a tractar certs temes com el conflicte armat, el tractat de lliure comerç, etc., en sintonia amb els plantejaments de l'establiment polític i econòmic. La comunicació alternativa té el repte de generar espais on flueixi la informació i el debat. Amb la concentració dels mitjans de comunicació, és difícil generar espais de comunicació alternativa. I quan es tenen, són assenyalats i censurats per l'activitat informativa que realitzen.

Somos Sudacas heu rebut amenaces, coaccions?

Quan estàvem a l'emissora pública, se'ns col·locava una falca de censura referent als nostres comentaris. D'igual forma, el col·lectiu ha estat assenyalat i amenaçat comportant alguns problemes de seguretat.

Només els mitjans de comunicació pateixen l'assenyalament?

No, l'assenyalament s'ha estès permanentment a bona part dels moviments socials. Un clar exemple d'això fou l'acusació que el president Uribe va fer sobre el Polo Democrático Alternativo al referir-s'hi com “comunistes disfressats”, o a les Comunitats de Pau com col·laboradores dels grups guerrillers. Aquests comentaris posen en risc la vida dels integrants d'aquestes iniciatives i l'activitat dels moviments socials. A Colòmbia se segueix assassinant, amenaçant i desapareixent a sindicalistes, indígenes, líders socials, defensors de drets humans, estudiants i altres membres dels moviments socials.

“Volem que la nostra problemàtica es conegui a altres llocs i generi solidaritat”

Després de les eleccions, quina és la participació democràtica si segueix desapareixent gent?

Colòmbia és anomenada la democràcia més estable de tota

Amèrica Llatina, però encara no existeixen garanties mínimes per l'exercici polític crític. Malgrat el risc que significa fer oposició a Colòmbia, a les últimes eleccions el Polo Democrático Alternativo va tenir una excel·lent votació per a l'esquerra. El Polo esdevé una alternativa per a la democràcia a Colòmbia, que sempre s'ha regit pel bipartidisme (liberal-conservador). Sudacas veu amb bons ulls aquest procés d'unitat emprès per l'esquerra i altres sectors socials perquè es col·loca en un escenari de política renovada, contra el clientelisme, pels drets humans i la garantia de l'exercici de la democràcia.

Quin és el paper i futur dels moviments socials?

Els moviments socials a Colòmbia tenen el gran repte de renovar-se i ser eixos articuladors dels diferents sectors socials i polítics, posant-se en sintonia amb les necessitats i inquietuds de la població i complint la funció essencial de fer oposició a les iniciatives nocives per al país.

S'està donant aquesta situació o és un panorama optimista?

A pesar de les limitacions, es percep un procés de renovació i canvi, i també un replantejament d'estratègies i l'ús de nous mecanismes de comunicació. No obstant, una de les grans preocupacions que veiem és la falta de garanties per a fer oposició i proposar una política diferent a Colòmbia.

Teniu coordinació amb altres regions, països?

Sí, una estreta relació amb els municipis i regions. També veiem els processos d'altres països: per a donar suport a aquelles expressions estigmatitzades pels mit-

jans a Colòmbia. Ens interessa l'altra versió de la situació i conèixer altres iniciatives per a poder posar-les en pràctica aquí. Volem que la problemàtica de Colòmbia es conegui a altres llocs i generi solidaritat, no es pot quedar només aquí. L'eliminació selectiva de líders socials ha d'arribar a fora perquè la pressió internacional garanteixi el treball dels moviments socials.

“Hem estat assenyalats i amenaçats, patint problemes de seguretat”

Com creus que es veu Colòmbia a aquestes latituds?

Molta gent té una posició crítica enfront del conflicte colombià, és sensible davant el desplaçament forçat, l'exili i les desaparicions. Però els governs recolzen totes les accions del president Uribe, com el procés de reinserció dels grups paramilitars que no compleix amb els mínims de “Justícia, Veritat i Reparació”. Cal ressaltar que el moviment social ha demostrat la seva solidaritat, quan ha vingut Uribe i s'han realitzat manifestacions de rebuig. És molt important que el moviment social estigui pendent del que ens passa i que això reverteixi en pressions cap als governs perquè no recolzin algunes iniciatives. ●

Alternatius

Ricard Vilaregut
/opinio@setmanaridirecta.info/

Massa sovint, en manifestos, flaïers i pamflets de tot tipus apareix el concepte alternatiu: Moviment alternatiu, polítiques alternatives, espai alternatiu... tots i totes ben alternatius! Entenc que l'ús d'aquest adjectiu té com a intenció el diferenciar-se d'allò majoritari i convencional, de mostrar que allò què es proposa, sigui una crítica, un moviment o una acció, s'emmarca en uns altres valors, en una altra manera de pensar, dir i fer les coses. I de fet, els moviments socials estan per això, per influir en actituds i consciències, per dir que el rei va nu i per enfrontar-se, si cal, als que diuen que va vestit. Fins aquí d'acord, malgrat no entenc l'èmfasi que posen alguns (serà que s'hi senten còmodes?) en un concepte que no fa sinó condemnar-nos a ser minoria, enlloc d'anar decididament a per la hegemonia, en el sentit més Gramscià del terme.

“No entenc l'èmfasi que posen alguns en un concepte que no fa sinó condemnar-nos a ser minoria”

A més, si entenem i utilitzem l'alternativisme com a element identitari o com a marca que ens identifica, correm el perill de situar una imprecisa frontera entre ells, els que no són alternatius, i nosaltres, els que sí ho som (o pretenem, ingènuament, ser-ho). I això, curiosament, entronca amb el ben trobat discurs del treball local, de la feina amb la gent més propera, del contacte amb la Carmen, la Pepita o l'Antoni... que, no en tingueu cap dubte, són ells. Us en recordeu que quan la tele no funcionava, normalment perquè tenia interferències pròpies, algú de casa preguntava si era cosa d'ells? I qui són ells? Ells som nosaltres.

contra publicitat